

ဆမ်းမားဆက်မွန်

၏

ဝတ္ထုတိုများ

ကျော်အောင်

ခုတိယအကြိမ်

ဝတ္ထုတို ဟူသည်

ယခုအခါ ဝတ္ထုတိုရေးအားကောင်းလာကြသည်။ ဝတ္ထုတိုရေးရန် အချိန်သိပ်မကြာ။ တစ်ရက် လောက် ကြိုးပမ်းလိုက်လျှင် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ကောင်းတာမကောင်းတာ အပထား၊ ရေးလို့တော့ ရသည်။ ဤသည်မှာ ရေးစရာရှိလျှင် ချရေးလိုက်လို့ လွယ်သည့်ပုံစံကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းလိုလိုမှာပင် ရေးစရာ တစ်ခုခုတော့ရှိသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်၊ သူတစ်ပါးအကြောင်းကိစ္စ၊ ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုမှ ရလာသည့် အသိတရားတစ်ခုခု၊ ယင်းတို့ကို ဝတ္ထုတို ဖွဲ့နိုင်သည်။ ခွေး ကလေးတစ်ကောင် အကြောင်းလည်း ဝတ္ထုတို ဖွဲ့နိုင်သည်။ သို့သော် ပရိသတ် လက်ခံ လက်မခံဆို သည်မှာ တခြား။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်လှ။ ရေးချင်လျှင် ရေးချလိုက်သည်။ ဒါပဲ ကိုယ့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတိုဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘယ်လို ရေးသလဲ။ စည်းကမ်းရှိသလား။ အင်္ဂါရပ်တွေက ဘာတွေလဲ။

ယခုခေတ်တွင်မူဝတ္ထုတိုဆိုတာ ဘယ်လိုစာမျိုးဖြစ်ရမည်ဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် စည်းကမ်းတွေမရှိ။ တချို့ကမူ နာရီဝက်အတွင်း ဖတ်နိုင်သည့် စာမျိုး၊ စာလုံးရေ တစ်သောင်းထက်မကျော်ရ။ အကြောင်း အရာကတော့ရေးချင်တာရေး။ သို့သော်လည်းပြီးလျှင် မိမိတင်ပြထားသည့် အထုံးကတော့ ပြေပြီးသား ဖြစ်ရမည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တင်ပြသည်။ ဘာမျှ ရေရေရာရာမရှိဘဲ အဆုံးမသတ်ရ။ အဖြေမျိုးတော့ မဟုတ်။ သို့သော်

ကိုယ်ပြောချင်သည့်ကိစ္စသည် ဖြေရှင်းပြီးဖြစ်ရမည်။ စာရေးဆရာကပေးသည့် အဖြေ
မဟုတ်။ ဇာတ်လမ်းအရ အလိုလိုပြေလည်ပြီး ဖြစ်သွားသည့် အဖြေမျိုးဖြစ်သည်။
ဝတ္ထုတိုသည် အချိန် အနည်းငယ်အတွင်း ဖတ်လို့ရသည့် စာမျိုးဖြစ်ရမည်။
အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုတည်းကိုမူတည်ရမည်။ ဇာတ်ဆောင်နည်းမည်။
အရေးအသားသွက်ရမည်။ မသွက်လျှင် ကြာကြာသည်းမခံ။ နောက်တစ်ပုဒ်
ဖတ်မည်။

အချို့က ဝတ္ထုတိုဆိုသည် စ လယ် ဆုံး ရှိရမည်။ အချို့ကမူ အစနှင့်
အဆုံး အရေးကြီးသည်။ မြင်းပြိုင်ပွဲလို တာထွက်နှင့် တာဝင်က
အရေးကြီးသည်ဆိုခြင်းပင်။ အထွက် သွက်ရမည်။ ဆွဲဆောင် နိုင်ရမည်။ အဆုံးတွင်
ဖတ်သူရင်ထဲ၌ ပြေလည်မှုတစ်ခု ရသွားရမည်။

ရုရှား ဝတ္ထုတိုရေးဆရာ ချက်ကော့ကမူ ဝတ္ထုတိုတွင် အစရယ်
အဆုံးရယ် ဟူ၍ မရှိ။ သတ် မှတ်စရာလည်းမလို။ သို့သော် ဝတ္ထုအစတွင်
ဧည့်ခန်းနံရံ၌ သေနတ်တစ်လက် ချိတ်ထားသည်ဟု ဖော် ပြခဲ့လျှင် ထိုသေနတ်
မပစ်ဘဲနှင့်တော့ ဝတ္ထုမဆုံးရဟု ဆိုသည်။ ဝတ္ထုတိုမှာ တိုတိုနှင့် လိုရင်းရောက်
အောင် ရေးသည့် စာမျိုးဖြစ်ရာ မဆိုင်သည့် ကိစ္စကို မထည့်နှင့်၊ ဆိုင်မှ ထည့်ရေးဟု
ဆိုလိုခြင်းဖြစ် သည်။ ဝတ္ထုရှည်တွင်ကား ဧည့်ခန်း အဆင်တန်ဆာအဖြစ်
သေနတ်သာမက ပန်းချီကား၊ ရုပ်တု စသည်တို့ကိုပါ ဝေဝေဆာဆာ
ရေးနိုင်ဖွဲ့နိုင်သည်။ သို့မှ အိမ်ရှင်၏ ကြီးမြတ် ခမ်းနားသည့် စရိုက်ပေါ် မည်။

အချို့ကမူဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင်များများစားစားမပါ။ အဖြစ်အပျက်
တစ်စုံတစ်ရာပါရမည်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လှုပ်ရှားနေရမည်။ မမျှော်လင့်သည့်
အဖြစ်အပျက်တွေ ဖွံ့ဖြိုးချင်ဖွံ့ဖြိုးလာမည်။ သိချင်စိတ်ကိုနှိုးဆွပေးမည်။
ပြီးတော့ထိန်းထားမည်။အကြောင်းအကျိုးဆက်နွှယ်နေသည့် သဘောပေါ် လာမည်။
နောက်ဆုံးမှာ ဇာတ် အထွတ်ရောက်သွားပြီး ကျေနပ်စရာ၊ လက်ခံနိုင်စရာ
အဖြေတစ်ခုခု ပေးရမည်ဟုဆိုသည်။

ကမ္ဘာစာပေလောကတွင် ဝတ္ထုတိုကို အမေရိကန် စာရေးဆရာ အဂ္ဂါအယ်လင်ပိုး (၁၈၀၉-၄၉) က စခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ပိုးက ဝတ္ထုတို ဆိုသည်မှာ အာရုံကျက်စားမှုတစ်ခုတည်းသာ ရှိရမည်။ တစ် ထိုင်တည်း ဖတ်နိုင်လောက်အောင်တိုရမည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် အဖြစ်အပျက်များသည် အဓိက မဟုတ်။ စာရေးဆရာ၏ ဆိုလိုချက်၊ တင်ပြချက်သာ အဓိကဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာသည် စာဖတ်သူ အာရုံ ကျက်စားစေလိုသော သဘောတစ်ရပ်၊ အချက်တစ်ချက်၊ သုံးသပ်ချက် တစ်ရပ်ကို မူတည်ပြီးလျှင် ယင်းလိုရာ အချက်ရောက်အောင်၊ သဘောပေါ်လွင်အောင် အဖြစ်အပျက်များကို ဖန်တီးရမည်ဟု ဆိုသည်။

ဝတ္ထုတိုတွင် ဘာအချက်အလက်ပြည့်စုံရမည်ဟု သတ်မှတ်ချက်မရှိသလို ဘာအကြောင်း ရေး ရမည်ဟူ၍ လည်း သတ်မှတ်ချက် မရှိ။ လူ့စရိုက် အဖွဲ့တစ်ခုခု၊ အခြေအနေတစ်ခုခု၊ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခု စသည်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းအရာကို ဦးတည်ချက် တစ်ခုတည်းဖြင့် ရေးနိုင် သည်။ အကျိုးအကြောင်း ဆက်နွှယ်မှုရှိရမည်။ ဇာတ်လမ်းသည် အရေးကြီးချင်မှ ကြီးမည်။ လူတို့ စိတ် နေစိတ်ထားကို ပေါ်လွင် ရေးခြယ်ရေးသည်သာ အရေးကြီးသည်။

ဝတ္ထုတိုသည် ဝတ္ထုရှည်နှင့်မတူ။ အချိန်ကာလ၊ ဇာတ်ဆောင်ရွေးချယ်မှုတို့တွင် ဝတ္ထုတိုက လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်သည်။

ဝတ္ထုရှည်ဟူသည် လူ့ဘဝ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စူးစမ်းရှာဖွေသည့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုဖြစ် သည်။ လူ့သဘာဝ၊ လူ့စရိုက်၊ လူတွေ့ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှု၊ အားမာန်၊ လူတွေ့၏ အလိုရမ္မက်၊ အလိုဆန္ဒ စသည့် လူ့ဘဝအဖြစ်သနစ် အလုံးစုံကို သုတေသနလုပ်ကာ ဖော်ထုတ်သည့် လုပ်ငန်းသည် ဝတ္ထုရှည် ပင်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်ထဲတွင် ပါဝင်သည့် ဇာတ်ဆောင်သည် အချိန်ကာလနှင့်အတူ ရွေ့နေသည်။ ဇာတ်ဆောင်သည်ငယ်ရာမှကြီးလာသည်။ အချိန်ပြောင်းသလို၊ အခြေအနေ ပြောင်းသလို အသိအမြင် နှင့် သူ့စရိုက်တို့သည်လည်း ရွေ့လျားပြောင်းလဲလာသည်။

ဤသည့် ပြောင်းလဲ ကြီးရင့်ခြင်းသည်ပင် ဝတ္ထုရှည်၏ အသက်၊ ဝတ္ထုရှည်၏ နှလုံးသား ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတိုတွင်မူ အချိန်ကာလသည် ရွေ့လျားပြောင်းလဲစရာ မလို။ ကြီးရင့်လာစရာလည်း မလို။ တစ်ခါတရံ ဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင် ပါချင်မှ ပါမည်။ ဇာတ်ဆောင်၏ စရိုက်အဖွဲ့ ပါချင်မှ ပါမည်။ ပုံ ပြောသလို အဖြစ်အပျက်တွေချည်း စီကာပတ်ကုံး ပြောသွားမည်။

ဝတ္ထုရှည်တွင်မူ ဇာတ်ဆောင်ပါရမည်။ ဇာတ်ဆောင်မပါသည့် ဝတ္ထုရှည်သည် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းမည်။ ထို့ထက် စကားမပြောသည့် ဇာတ်ဆောင်များ ပါသည့် ဝတ္ထုရှည်သည်ပိုပြီး ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းမည်။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟသည့် ဇာတ်ဆောင်တွေပါသည့် ဝတ္ထုတိုကောင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။

ဝတ္ထုရှည်တွင် သူက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ စသည်ဖြင့် စာဖတ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရသည်။ ဝတ္ထု တိုတွင် ဇာတ်ဆောင်နှင့် မိတ်ဆက်စရာ မလို။ ဒေသနောက်ခံ ပြည့်စုံအောင် ပြောချင်မှ ပြောမည်။ လူ နာမည်၊ မြို့ရွာနာမည် ပြောချင်မှ ပြောမည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ လူတစ်ယောက်၊ ဓနရှင် သမီးပျို တစ်ယောက်၊ ရဲဘော်တစ်ယောက်၊ သည်လောက်ပဲ ပြောချင် ပြောမည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲက လမ်းတစ် လမ်း၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က မြို့တစ်မြို့။ ဤမျှဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီ။

ဝတ္ထုတိုတွင် အရေးကြီးသည်မှာ အရေးသွက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်တွင် စာဖတ်သူက သူလိုချင်တာရသည်အထိ သည်းခံဖတ်သည်။ ဝတ္ထုတိုတွင်ကား စာမျက်နှာများများ မယူနိုင်။ ယူလျှင်၊ ချဲ့ကားနေလျှင် ဝတ္ထု အီသွားမည်။ လိုရာမရောက်ဘဲ တလည်လည်ဖြစ်နေမည်။ မြန်မြန်စိတ်ကြိုက် တွေ့မှဖြစ်မည်။ အချိန်က အဖိုးတန်သည်။ သုံးနှုန်းသည့် စကားလုံးတို့ကလည်း ထိမိရမည်။ အားရှိ ရမည်။ အသက်ပါရမည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့ သွားလာ လုပ်ကိုင်

လှုပ်ရှားနေသည်ကို ဒက်ခနဲပေါ်အောင် တိုတိုတောင်းတောင်း
ခပ်သွက်သွက်ဖော်ပြရမည်။ သွက်လက်လှုပ်ရှားမှုနှင့် စိတ်အာရုံပြင်းပြစွာ ခံစား
မှုတို့ပေါင်းစည်းသွားကာ စာဖတ်သူ ရင်ထဲနှင့်ခနဲ စွဲကျန်ရစ်အောင်
ရေးခြယ်နိုင်စွမ်းရှိရမည်။ စကားလုံး သုံးပုံ စွဲမက်စရာမရှိလျှင်၊
ဖော်ပြပုံလေးတွဲနေလျှင် ဝတ္ထုတိုမှာ အရာမရောက်။

ဝတ္ထုတိုသည် ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်တို့နှင့် နီးစပ်သည်။ ပြဇာတ်တွင်
အခန်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသည်။ ဦးတည်ချက်ရောက်အောင်
ဇာတ်ဆောင်တို့က တိုတိုနှင့် လိုရင်းရောက်မည့်စကားလုံး များဖြင့် ဖော်သည်။
ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတို့မှာလည်း ခပ်သွက်သွက်ဖော်ပြလေ့ရှိကြသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်
လမ်းများတွင် ဝတ္ထုရှည်ထက် ဝတ္ထုတိုဇာတ်လမ်းများက ပို၍ အောင်မြင်သည်။

ဝတ္ထုဟူသည့်အဖွဲ့တွင် သမားရိုးကျပုံစံများရှိသည်။ (၁) နောက်ခံ
ကာလဒေသ။ (၂) ဇာတ် ဆောင်။ (၃) ဇာတ်လမ်း။ (၄) အဆုံးသတ်အဖြေတစ်ခုခု၊
ကောက်ချက်တစ်ခုခု။ အဲဒါက ဦးတည်ချက်။ ယနေ့ဝတ္ထုတိုတို့ကား
သမားရိုးကျပုံစံအတိုင်း လိုက်ချင်မှလိုက်သည်။ နောက်ခံကာလဒေသကို အကျယ်ချဲ့
မပြော။ဇာတ်ဆောင်နှင့် ဇာတ်လမ်းကိုမူချန်ထား၍ မရ။
သို့သော်တစ်ခါတရံဇာတ်လမ်းက အရေးကြီး။
လူ့သဘာဝနှင့်လူ့စရိုက်အဖွဲ့ကအရေးကြီးလာသည်။ ဤသည်မှာဇာတ်လမ်း၏
အသက်ဖြစ်လာတတ်သည်။ ဇာတ်လမ်းဟူ၍ ပင်ခေါ်လို့ရချင်မှရမည်။ သမား
ရိုးကျပုံစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းဆိုပါတော့။ ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ
လူ့ဘဝအဆစ်အပိုင်းတစ်ခု၏ ဘဝ တစ်ကွေ့ကွေ့ကိုလည်း ဖော်ပြနိုင်သည်ဖြစ်ရာ
ဇာတ်လမ်းအသားပေးထက်စရိုက်ဖွဲ့ကို အလေးပေး လာသည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ကား ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာသည် ဆန်းသစ်ချင်တိုင်း
ဆန်းသစ်နေသည်။ ဝတ္ထုတိုခေတ် သည် ပြောင်းနေသည်။ အချိန်ကာလ၏
အစမ်းသပ်ခံနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ပြောင်းနေသည်ဆိုသည် မှာ ရေးသူဘက်က

ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဘယ်လိုရေးသလဲ ဆိုသည့် အပေါ်မူတည်သည်။ သူ့နည်းကို သူ့ဘာသာသူ ရွေးမည်။ ကဗျာစပ်သူသည် သတ်မှတ်ထားသော ကဗျာပုံစံဘောင်အတွင်းမှာ စပ်မည်။ ဝတ္ထုတိုမှာလည်း ဘောင်ရှိသည်။ တိုရမည်။ အကြောင်းတစ်ချက် တစ်ခုတည်း ကျက်စားရ မည်။ ပြီးတော့ဘာအကြောင်း ရေးမည်လဲ။ ဤတွင်မူ သူ့မှာ ကြိုက်တာ ရွေးခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ကန့်သတ်ချက်ရှိသည်။ ဝတ္ထုတိုလိပ်ပတ်လည်အောင် နောက်ကြောင်းပြန်ပြောသည့်အခါတွင်မူ သက်ဆိုင် သလောက် ကာလကို ဆန့်နိုင်သည်။ နေရာဒေသကို ဖြန့်နိုင်သည်။

ဝတ္ထုတိုပေါ်စဉ်း အဂ္ဂါအယ်လင်ပိုး လက်ထက်တွင် ဝတ္ထုတိုသည် အပျင်းပြေဖတ်သည့်စာ ဖြစ် သည်။ ဘောင်ကန့်သတ်ရာ၌ တင်းကျပ်သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ဖြစ်ပျက်နေကြသည့် မရေ မတွက်နိုင်သော လူမှုကိစ္စတို့သည် ဝတ္ထုတိုနှင့် မဆိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ယခုမူ ရေးစရာတွေ များ လာသည်။ အကြောင်းအရာ ဘောင်လည်းကျယ်ပြန့်လာသည်။

တချို့ကပုံတိုပတ်စကိုရေးသည်။ တချို့က လူ့ဘဝကို တစေ့တစောင်းလေ့လာသည်။ တချို့က တကယ့်ဘဝထဲက အဖြစ်အပျက်ကို မပြုမပြင်ဘဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းရေးခြယ်ပြသည်။ တချို့မှာ ရူပက ပုံပြင်များကိုသာရေးသည်။ မည်သို့ပင် ရေးသည်ဖြစ်စေ အချိန်အဆ မှန်ဖို့လိုသည်။ အစွန်းမထွက်ဖို့လို သည်။ အချိန်အဆကောင်းလျှင် ကာလ၏ အစမ်းသပ်ကိုခံနိုင်မည်။ ရေးချင်သည့် ပုံစံဖြင့်ရေး၊ တင်ကျန်ရစ်မည်။

ဝတ္ထုတို၏ အနာဂတ်သည် စာရေးဆရာ၏ လက်ထဲတွင်သာမဟုတ်၊ စာဖတ်သူနှင့် ဝေဖန်သူ တို့၏ လက်ထဲတွင်လည်း တည်နေသည်။ ဝေဖန်သူသည် ဝတ္ထုတိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို ဦးတည်ကာ ငါ့တာဝန်ရှိပါသလား ဟူသော အသိစိတ်ဖြင့် ကမ်းမြောင့်အောင် ထိန်းပေးဖို့လိုသည်။ ပို၍ အရေးကြီး သည်မှာ စာရေးသူ၏ ဘဝအကြားအမြင်၊ ဘဝအသိနှင့် စေတနာပင်ဖြစ်သည်။

လောကတွင် ကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်တို့မှ အကောင်းအဆိုးကို
ခွဲခြားသိခြင်း၊ ခွဲခြား ခံစားတတ်ပြီး မြင်တတ်သိတတ် ကြားတတ်ခြင်း၊
လူသားအားလုံးတိုးတက်စည်ပင် ပပြောသည့် ဘဝသစ် တည်ဆောက်ရေးအတွက်
စေတနာထားတတ်ခြင်း၊ တရားမျှတမှု တံခွန်ထူရေး၊ အမှန်တရား တည်တ
ရေးတို့အတွက် စေတနာထားတတ်ခြင်းတို့သည် ရသစာပေကောင်းတို့၊
ဝတ္ထုတိုကောင်းတို့ အခြေခံရာ ရေမြေကောင်းဖြစ်ပေသည်။

*

ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုတိုတွဲမှာ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်ကမူ ဝတ္ထုတိုတွေ အများအပြား ရေးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ယင်းတို့မှာ စာရေးဆရာ အဖြစ် မရင့်ကျက်သေးသည့်အချိန်တွင် ရေးခဲ့သည်တို့ဖြစ်ရာ ပြန်လည်ပုံနှိပ်လိုသည့် ဆန္ဒမရှိတော့ပါ။ ယင်းတို့အနက် အချို့မှာ မဂ္ဂဇင်းများစွာတို့၌ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ယင်းတို့ကို မေ့ထားသည်ကကောင်းသည်။

ယင်းဝတ္ထုတိုများတွင် ပထမဆုံးဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုတိုမှာ ရွှေပဇ္ဇန် ဖြစ်သည်။ ယင်းကို ၁၉၂၀ တွင်ဟောင်ကောင်၌ ရေးသည်။ သို့သော် ရွှေပဇ္ဇန်ကိုရေးရန် စိတ်ကူးရခဲ့သည်မှာ ၁၉၁၆ ဆောင်းရာသီ ကဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က တောင်ပင်လယ်ခရီးကို သင်္ဘောဖြင့် လှည့်လည်စဉ် စိတ်ကူးရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတို အချို့ကိုမူ ၁၉၄၅ တွင် နယူးယော့မြို့၌ ရေးခဲ့သည်။ မှတ်စုများကို ပြန်ကြည့်ရာမှ ရေး ရန် စိတ်ကူးရလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှတ်စုများမှာ ၁၉၀၁ လောက်ဆီက ရေးခြစ်ထားသည့် မှတ်စုများ ဖြစ်လေသည်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ သူ့ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်လည်စုစည်းကာ တပေါင်းတစ်စည်းတည်း ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်သည့်အခါ ဘယ်ပုံ နေရာချထားရမည်ကို ဝေခွဲမရဖြစ်တတ်သည်။ အတိုအရှည် တူ လျှင်၊

နောက်ခံနေရာဒေသတစ်ခုတည်းဆိုလျှင်ကား အထူးအထွေစီစဉ်နေစရာမလို။ အလွယ်တကူ ရှေ့နောက် လျာထားနိုင်သည်။ ထိုအခါဝတ္ထုတိုအမျိုးအစားတစ်ခု သို့မဟုတ် ဝတ္ထုတို အစီအစဉ်တစ်ခု သည်လည်း ပေါ်လာမည်။ (ဥပမာ- တောင်ပင်လယ်ဝတ္ထုများ၊ ထောက်လှမ်းရေးဝတ္ထုများ စသည်) သည်လိုအစီအစဉ်တစ်ခုအတိုင်း စီစဉ်နိုင်လျှင်ပင် စာရေးဆရာအဖို့ ဝမ်းသာလှပြီ။ စာဖတ်သူကို သူ ပေးချင်သည့် အစီအစဉ်တစ်ခု ပေးလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူကမူ သတိထားမိချင်မှ ထားမိမည်။

ဝတ္ထုရှည်တွင်မူ အစီအစဉ်ရှိသည်။ လွယ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်တွင် အစရှိသည်။ အလယ်ရှိသည်။ ပြီးတော့ အဆုံးဟူ၍ ရှိသည်။ စ လယ် ဆုံး ညီညွတ်ပြီဆိုလျှင် အသေအချာဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထား သည့် ဝတ္ထုရှည်တစ်ခုဖြစ်လာပြီ။

ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုများမှာ စာလုံးရေ အမျိုးမျိုးကွဲပြားသည်။ တချို့က တိုလွန်းပြီး တချို့မှာ စာလုံးရေ များလွန်းသည်။

ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ခရီးလှည့်လည် သွားလာခဲ့သည်။ ဒေသတစ်ခုသို့ ရောက် လျှင် ထိုဒေသ၌ ရေးစရာရှာသည်။ ကုန်ကြမ်းရှာသည်။ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် တစ်ပုဒ်ထက် ပို၍ ရေးစရာ ကုန်ကြမ်းများ ရနိုင်မည်ဆိုလျှင် ထိုနေရာ၌ ရက် အတော်ကြာကြာ နေရန် ဝန်မလေး။ နေ လည်း နေခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော့် အလေ့ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ လက်ရာများ၌ အလွမ်းဇာတ်လမ်းများ ပါသလို နှစ်သက်ရယ်မောစရာ ဇာတ် လမ်းများလည်းပါသည်။ ဝတ္ထုတိုများထုတ်ဝေရန်စုစည်းသည့်အခါအလွမ်းအဆွေးနှင့် အသောအထွေ၊ ရယ်မောစရာတို့ကို မျှတအောင် နေရာချထားပေးဖို့လည်း မလွယ်လှ။ အတိုအရှည် မတူတာ ရှိသည်။ ဇာတ်အိမ်တည်သည့် ဒေသ နောက်ခံမတူတာရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့် စုစည်းဝတ္ထုတိုများတွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ ဇာတ်အိမ်တည်ကြသည့်

ဝတ္ထုတိုများ အများအပြား ပါဝင်သည်။ ပါဝင်သည့်ဇာတ် ဆောင် စရိုက်များကလည်း ထွေပြားသည်။ ထိုအခါ စာဖတ်သူအတွက် အလွယ်တကူဖတ်နိုင်အောင် စီစဉ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲလေသည်။ အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ စာရေးဆရာအဖို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးသည့်အခါ ငါ့စာကို စာဖတ်သူတွေ ဖတ်ဖို့ရေးတာ ဟူသော ဆန္ဒမရှိသည်မှန်သော် လည်း၊ ရေးမိပြီဆိုလျှင် လူတွေ ဖတ်စေချင်သည့် ဆန္ဒပါပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ လူတွေ ဖတ်စေချင် လျှင် ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရမည်မှာ စာရေးဆရာ၏ တာဝန်သာဖြစ်ချေ သည်။

ဤရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ချင်စဖွယ် ဖြစ်အောင် စီစဉ်နေရာချထားပေးထား သည်။ တိုတာနှင့် ရှည်တာကို မျှထားသည်။ သို့မှသာ စာဖတ်သူအဖို့ တရုတ်ပြည်ဇာတ်လမ်းများမှ ပီရူး ပြည်ဇာတ်လမ်းများသို့ ခုန်ကူးသွားခြင်း၊ တစ်ဖန် တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာခြင်း စသည့် စိတ်က သိကအောက်ဖြစ်စရာတို့ကိုမတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤပုံစံဖြင့် ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းတင်ပြထားသည်။

ဤဝတ္ထုတိုများနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်တစ်ချက်ပြောချင်သေးသည်။ များစွာသော ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတိုကို ပြောသူနာမ်စား “ကျွန်တော်” အနေဖြင့် ရေးထားသည်။ ဤသည်မှာ အလွန်ရှေးကျသည့် စာရေးနည်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ပုံပြောပြီဆိုလျှင် ‘ဟို ရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီး စိုးစံသတဲ့’ ဟူသည့် ပုံပြောနည်းအတိုင်းပင် အလွန်ရှေးကျသည့် နည်းဖြစ်သည်။ ဤနည်းကို ရှေးဆရာ အများအပြား အသုံးပြုကြသည်။ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြောသူ များစွာတို့သည် ဤနည်းကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ပြောသူနာမ်စားဖြင့် ပုံပြောသည့် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုမှာ အသင့်ယုတ္တိရှိရေးပင် ဖြစ်သည်။ ဥပမာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ယခု သူပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ သူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ ရသည့်အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် တကယ်ပင်။ မှန်တာတွေ ပြောနေတာပဲ၊ သူပြောတာ အမှန် ချည်းပဲဟု ယုံကြည် လက်ခံမည်ဖြစ်သည်။ သူများ ကြုံတွေ့ရတာ

မဟုတ်၊ သူကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ရတာ ဆိုတော့ ပိုပြီး ယုံကြည်လက်ခံနိုင်သည်
မဟုတ်လား။

တစ်ဖန်ပြောသူနာမ်စားဖြင့် ပြောပြသည့် ဝတ္ထုတွင်
အကျိုးထူးတစ်ခုရှိသေးသည်။

ပုံပြောသူ၊ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်း ပြောသူဘက်ကမူ သူ သိတာကိုသာ သူ
ပြောစရာလိုသည်။ သူ မသိတာ၊ မသိနိုင်တာတို့ကို စာဖတ်သူ စိတ်ကူးဉာဏ်
ကွန့်မြူးချင်သလို ကွန့်မြူးနိုင်အောင် ချန်ခဲ့နိုင် သည်။ ပြောသူနာမ်စား “ကျွန်တော်”
ရေးနည်းကို သုံးသည့် အလျင်က ဝတ္ထုရေးဆရာ အချို့သည် ဤ အချက်ကို
သတိမေ့နေတတ်ကြသည်။ ‘ကျွန်တော် ကြုံရတာ သည်လို၊ ကျွန်တော်
သိတာကတော့ သည်လို’ ဟု ပြောရင်း ပြောရင်း “ကျွန်တော်” မသိနိုင်တာတွေပါ
လေရှည်ပြီး ပြောမိတတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ပါ ဟူသော
အသင့်ယုတ္တိသည် ပျက်ပြယ်သွားတော့သည်။

သို့သော် တစ်ခု သတိချပ်သင့်သည်။

ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကြောင်းပြောသည့် “ကျွန်တော်” သည်
အခြားဇာတ်ဆောင်များ နည်းတူ ထိုဝတ္ထုတွင်ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
သူသည်ဇာတ်လိုက်(ဟီးရိုး)ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ဘေးက
ပွဲကြည့်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် အဓိက ဇာတ်ဆောင်၏ တိုင်ပင်ဖော်
တိုင်ပင် ဖက် ယုံကြည်စိတ်ချရသူဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအခါ “ကျွန်တော်” သည်
စရိုက်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ဇာတ် ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

သို့ဖြစ်ရာ စာရေးဆရာသည် ဤနည်းကိုသုံးကာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပြီ
ဆိုပါစို့။ (ဆောင်းပါး မဟုတ်၊ ဝေဖန်စာ မဟုတ်။) သူ့ဝတ္ထုထဲက “ကျွန်တော်” သည်
ဝတ္ထုစကတည်းက စာရေးဆရာ ကိုယ် တိုင်ထက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဖြစ်နေမည်။
ထို “ကျွန်တော်”သည် သူများထက် ပို၍ အမှားအမှန်ကို ချင့်ချိန်နိုင်သူ ဖြစ်မည်။ ပို၍

အကင်းပါးသူ၊ ပါးရည်နပ်ရည် ရှိသူ၊ ခပ်ရဲရဲ ပြောတတ်ဆိုတတ်သူ၊ ပြုမူ တတ်သူ၊ သူများထက် ပို၍ ဆန်းသစ်သူ၊ ချက်ချက်ချာချာ ရှိသူ၊ ဉာဏ်ရွှင်သူ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် စာဖတ် သူ၏ စိတ်ကြိုက်နှင့် တွေ့မည် မုချဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ သတိထားရမည့်အချက်မှာ သူသည် မိမိ ရုပ်ပုံလွှာကို သစ္စာရှိရှိ ရေးခြယ်နေခြင်း မဟုတ်။ မိမိ ဖန်တီးထားသော ဝတ္ထုအတွက် ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်၏ စရိုက်ကို ဝီပြင်အောင် ရေးဖွဲ့နေခြင်းသာ ဖြစ်သည် ဟူ၍ ပင်တည်း။

တတိယ တစ်ချက် ပြောစရာ ကျန်သေးသည်။

ဤဝတ္ထုတို အတွဲတွင် မလေးကျွန်းဆွယ်၌ ဇာတ်အိမ်တည်သည့် ဝတ္ထုများပါရှိသည်။ ထိုဝတ္ထု များနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် စကားချပ်ချင်သည်။

ယင်းတို့ကို ရေးသည့်အချိန်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဤဝတ္ထုများထဲက ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတို့သည် မတည်ရှိတော့ပြီ။ မတည်တံ့တော့ပြီ။ ထို လောက၊ ထိုဘဝသည် အတိတ်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ ခေတ်တွေ ပြောင်းလာပြီ။ ဘဝတွေ ပြောင်းလာပြီ။

မလေးကျွန်းဆွယ်သို့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးရောက်သည့်အချိန်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဥရောပ တိုက်သား မျက်နှာဖြူများနှင့် သူတို့၏ ဇနီးများ နေထိုင်ပြုမူ ဆက်ဆံပုံမှာ သူတို့ကျင်လည်ခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က ဘဝမျိုးအတိုင်းသာဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် နှင့် ထိုအချိန်သည် ဘာမျှ မခြားနား။

သူတို့သည် ငါးနှစ်တစ်ကြိမ် ဇာတိ ပြန်ခွင့်ရကြသည်။ ပြီးတော့ တစ်နှစ်လျှင် ခွင့် သုံးလေး ငါးပတ်ရကြသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ သူတို့ နေသည့် အရပ်တွင် ရာသီဥတု ပူပြင်းဆိုးရွားလျှင် မလှမ်း မကမ်းရှိ တောင်ပေါ်စခန်းမြို့ တစ်ခုခုသို့ သွားကာ လေအေးလေသန့် ရှူရှိုက်နိုင်သည်။ ဥရောပတိုက် သား

မျက်နှာဖြူများနှင့် မတွေ့ရတာ ကြာပြီဆိုလျှင် အခြားအစိုးရ အမှုထမ်းများနည်းတူ စင်ကာပူသို့ သွားကာ ကိုယ့်အမျိုးသားများနှင့် တွေ့ဆုံ ပျော်မွေ့နိုင်သည်။

သတင်းစာကလည်း နောက်ကျသည်။ ဥပမာ ဗိုညိုကျွန်း မြစ်ဖျား စခန်းတစ်နေရာဆိုလျှင် တိုင်းသတင်းစာကို ခြောက်ပတ်ကြာမှ ဖတ်ရသည်။ စင်ကာပူသတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဆယ့်ငါးရက် အတွင်း ဖတ်ရလျှင် အလွန်ကံကောင်းလှပြီ။

သို့သော်လေယာဉ်ခရီးက ယင်းတို့အားလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ စစ် (ဒုတိယကမ္ဘာစစ်) မဖြစ်မီက ဆိုလျှင် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့သည် ခွင့်ရက်တို ယူကာ အင်္ဂလန်သို့ လေယာဉ်စီးပြီး ပြန် နိုင်သည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတို့ကိုလည်း ပုံနှိပ်တိုက်က မင်နံ့မပြယ်သေးမီဖတ်နိုင်သည်။

သို့သော်ဟိုးလွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများစွာကမူ ဆာရဝက်၊ ဆီလင်ဂေါ် စသည့်ဒေသတို့မှာ ကိုယ့် အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားပျော်မွေ့နေထိုင်ကြရသည့် ဒေသများဖြစ်သည်။ အလုပ်က ပင်စင်ယူ တော့မှပဲဇာတိ ဥရောပကို ပြန်နိုင်ကြသည်။ အင်္ဂလန်ဆိုသည်မှာ သူတို့နှင့် အလွန်အလွန် ဝေးလံသော အရပ်ဒေသမှာ ရှိနေသည်။ ငါးနှစ်လောက်ကြာမှ ထိုအင်္ဂလန်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ အင်္ဂလန်သည် သူတို့အဖို့ စိမ်းနေသည်။ ထိုအရပ်တွင် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာတွေ ပို၍ များလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူတို့အဖို့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ရာ ဆိုသည်မှာ သူတို့ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကုန်လွန်ရာ ယခု အလုပ်လုပ်နေသည့် ဒေသဖြစ်နေပြီး၊ ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေ ဆိုသည်မှာလည်း ထိုဒေသမှာပင် ရှိနေတတ်လေသည်။ အင်္ဂလန်သည် သူတို့နှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေလေသည်။

လေယာဉ်ခရီးများ ပေါ်လာကာ အဆက်အသွယ် ပိုမို ကောင်းမွန်လာသည့်တိုင်၊ ပိုမိုမြန်ဆန် လာသည့်တိုင် အင်္ဂလန်သည် သူတို့အဖို့ နိုင်ငံရပ်ခြား ဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေပေးသဖြင့် ခဏတစ် ဖြုတ်

ပြန်ခွင့်ရသည့်အခါ အင်္ဂလန်သည် ယာယီကွန်းခိုစခန်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။
အင်္ဂလန်ပြည် ဆတ် ဆက်နယ် ဇာတိသား သို့မဟုတ် ယော့ရှိုင်းယား စိမ့်မြေ
ဇာတိသားတို့မှာ အလှည့်သင့်ရာ ဘဝစခန်း တစ်နေရာတွင် ကြာရှည် ကြာမြော်
ရပ်နားနေရသည်နှင့် တူနေသည်။ ဇာတိမြေကို ချစ်ခင်တွယ်တာ သည့် ကြိုးကလေး
ပြတ်ချင်သလိုလို၊ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်ချင်သလိုလို အခါမျိုး ကြုံရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ
အင်္ဂလန်သည် ရှေ့နားက လမ်းချိုးတစ်ကွေ့မှာပဲ ရှိနေသည်ဟု သူတို့ထင်သည်။
အင်္ဂလန်နှင့် သူတို့ သည် အဆက်မပြတ်။ ဤစိတ်ထားကသူတို့
ဘဝအမြင်တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုများထဲတွင် ကျွန်တော်ရေးပြသည့် တိုင်းပြည်များသည်
ထိုအချိန်က အလွန်အေးချမ်း သည့် တိုင်းပြည်များဖြစ်သည်။
ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် မလေးအချို့၊ တရုတ်အချို့၊ ဒယက် အချို့သည်
မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ဆူဆူပူပူ လုပ်ချင်လက္ခဏာတစ်ချက်တလေမျှ မတွေ့ရ။
ဗြိတိသျှက ထိုအရပ်တွင် တရားဥပဒေကို စိုးမိုးစေသည်။ သူတို့အတွက် ဆေးရုံများ
ဆောက်ပေးသည်။ ကျောင်း များ ဖွင့်ပေးသည်။ စက်မှုလုပ်ငန်းကို အားပေးသည်။
ထိုဒေသတွင် ရာဇဝတ်မှုဆိုသည်မှာ အခြား ဒေသတို့ထက် မပို။ မလေးကျွန်းဆွယ်
တန်တလျား လက်နက်မပါဘဲ ဘေးအန္တရာယ် မရှိခြေဆန့် နိုင်သည်။
အဆင်မပြေတာလေး တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ယင်းမှာ ထိုအချိန်က ရော်ဘာဈေး
မကောင်း ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤဝတ္ထုများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခုမှာချင်သည်။ များသောအားဖြင့်
ယခုဖော်ပြထားသည့် ဝတ္ထု တိုများမှာ အလွမ်းဘက်၊ အနိဋ္ဌာရုံဘက် ပိုကဲနေသည်။
သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော့် ဝတ္ထုများတွင် ဖတ် ရသည့် အဖြစ်အပျက်တို့မှာ
ထိုဒေသတို့တွင် နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သည် ဟု
စာဖတ်သူက မယူဆ စေချင်ပါ။

မလေးကျွန်းဆွယ်တွင် ယာယီကွန်းခိုသည့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အစိုးရ

အမှုထမ်းများ အရာထမ်း များ၊ ရော်ဘာခြံစိုက်သူများနှင့် ကုန်သည်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လူသာမန်တို့ ဘဝအနေအထား အတိုင်း ကျင်လည်နေထိုင်ကာ သူတို့ဘဝ စခန်းတစ်နေရာတွင် ရတတ်သမျှနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေကြ သူများဖြစ်သည်။ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်ကို ကျေကျပြန်ပြန် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ အခြား ဇနီးမောင်နှံတို့ နည်းတူ သူတို့သည်လည်း သူတို့၏ ဇနီးသားမယားများနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြ သည်။ ပြီးတော့ ငွေစရာကောင်းသည့်ဘဝတစ်ခုကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြရသည်။ တစ်နေ့လာလည်း သည် အလုပ်လုပ်၊ သည်လူတွေနှင့် ဆက်ဆံ၊ နောက်တစ်နေ့လာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ တစ်ခါတရံတွင်မူ အပြောင်းအလဲ ရှာသည့်အနေဖြင့် တောပစ်၊ အမဲပစ် ထွက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့တွင် ပုံသေကားကျ နေ့စဉ်ဘဝတစ်ခုရှိနေသည်။ ယင်းမှာ တစ်နေ့ အလုပ်ချိန် ကုန်လွန်လျှင် ကစားဖော် ရှိခဲ့သော် တင်းနစ် ကစားသည်။ အနီးအနားတွင် ကလပ်တစ်ခု ရှိနေလျှင် နေစောင်းသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလပ်သို့သွားသည်။ အရက် အသင့်အတင့် သောက်သည်။ ဖဲကစားသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ အချင်းချင်း ကတောက်ကဆဖြစ်စရာရှိလျှင် ဖြစ်ကြသည်။ အချင်းချင်း မနာလို ဝန်တိုတာလေး တွေရှိကြသည်။ ဣဿမစ္ဆရီယ စိတ်ကလေးတွေ ပြုထွက်လာတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အချင်း ချင်း မှောက်မှားကြတာတွေ ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပျော်စရာ ပါတီပွဲလမ်းသဘင်များ ဆင်ယင် ကျင်းပ ကြသည်။

သူတို့သည် သဘောကောင်းသူများ၊ လူကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ရိုးသားသည့် လောကသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့ကို ကျွန်တော် လေးစားသည်။ ချစ်ခင်နှစ်သက်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ကျွန်တော်ဝတ္ထုရေးနိုင်မည့် စရိုက်ပိုင်ရှင်မျိုး မဟုတ်ကြပေ။ လူတစ်ယောက်၏ စရိုက်သည် အခြားလူ များနှင့် မတူဘဲ ထူးခြားသည်။ ထိုစရိုက်ကို အခြေတည်ကာ သူ့အကြောင်း ဝတ္ထုရေးလို့ ကောင်းမည်

ဟု ထင်မြင်ယူဆလျှင်၊ စိတ်ကူးရလာလျှင် ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်ရေးသည်။
တစ်ခါတစ်ရံထူးခြား သည့် အခြေအနေ တစ်ခုခုတွင် စိတ်နေသဘောထား
တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မမျှော်လင့်သည် အဖြစ် အပျက် တစ်ခုပေါ်လာရသည်။ ထိုအခါ
ကျွန်တော့်မှာ ရေးစရာအတွက် ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ထို အဖြစ်အပျက်ကို
ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ထပ်၍ ပြောချင်ပါသေးသည်။
ထိုလူစရိုက်၊ ထို လူ့အဖြစ်သနစ်တို့မှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်နှင့် ကွဲလွဲသည့်
လူသဘာဝများသာ ဖြစ်လေသည်။ ယင်းတို့မှာ ယေဘုယျ သဘောမဆောင်။
ခြွင်းချက်သဘောသာ ဆောင်လေသည်။

ဆမ်းမားဆက်မွမ်။

၁၉၅၁။

*

စာရေးသူနှင့် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများ

စာရေးသူမှာ ဝီလျမ် ဆမ်းမားဆက်မွမ် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ၁၈၇၄ တွင် မွေးဖွားကာ ၁၉၆၆ တွင် ကွယ်လွန်သည်။

နှစ်ဆယ်ရာစုတွင် ကျော်ကြားသည့် အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာများအနက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့စာများမှာ စာပေမျိုးဆက် သုံးဆက် သို့မဟုတ် စာပေခေတ်သုံးခေတ်အထိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နေရာယူသည်။ ကဗျာက လွဲလျှင် အားလုံး ရေးသည်။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ပြဇာတ်၊ ခရီး သွားစာပေ၊ စာပေအကဲဖြတ်စာတမ်းများ....စသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့မှာ ရေးစရာ မကုန်ခန်းသေးဟု ဆိုကြသည်။

မွမ်ကို အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဝတ္ထုတိုရေး ဆရာဟု အချို့က နေရာပေးကြသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ ဝတ္ထုတိုအရာတွင် ပြင်သစ် စာရေးဆရာ မိုပတ်ဆွန်းသည် အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူသည် မိုပတ် ဆွန်းထံမှ နည်းယူရပါသည်ဟု ဝန်ခံသည်။

သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုမှာ လီဇာ ဖြစ်သည်။ ယင်းကို ၁၈၉၇ တွင် ရေးသည်။ ဆရာဝန် လုပ်ရန် လန်ဒန်မြို့ တောင်ဘက် စိန့်သောမတ်ဆေးရုံ၌ လက်တွေ့ဆင်းနေစဉ် ရေးသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ယင်း မှာ ထိုဆေးရုံဝန်းကျင် လင်းဗတ်လူဆင်းရဲရပ်ကွက်၌ ကျင်လည် ပျော်မွေ့စဉ်က ရသည့် အတွေ့အကြုံ ကို ဝတ္ထုဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကို ဝေဖန်ရေး ဆရာတို့က များစွာ ချီးကျူးကြသည်။

ထိုအခါ မွမ်မှာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။ စာရေးဆရာဖြစ်ပြီ၊ စာရေးဆရာ လုပ်စားနိုင်ပြီ ဟူ၍ လည်း အားတက်မိ သည်။ လီဇာထွက်ပြီးနောက် စပိန်ပြည်သို့ သွားသည်။ ‘ဆီးဗီးမှာ တစ်နှစ်လောက်နေတယ်၊ နှုတ်ခမ်း မွေး ထားတတ်လာပြီ။ ဖိလစ်ပိုင် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုလည်း ဖွာတတ်လာပြီ၊ ပြီးတော့ ဂီတာအတီး သင်တယ်။ အနားကျယ်ကျယ် ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းပြီး ဆီးဗီးမြို့က လမ်းမကြီးမှာ ခပ်ကြွားကြွား လျှောက်တော့တာပဲ’ ဟု ပြောဖူးသည်။

တစ်နှစ်အကြာတွင် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာသည့်အခါ စာရေးဆရာ လုပ်စားတော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးကို လီဇာမှ ရသည့် စာမူခ ပေါင်နှစ်ဆယ်က ချေဖျက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မွမ်သည် ပြဇာတ်ကို ရေးသည်။ စင်တင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ၏ ပြဇာတ်များကြောင့် လူသိများလာပြီး ငွေကြေး အတန်အသင့် ရလာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုမရေးတော့ဘဲ ပြဇာတ်များကို သာ ရေးသည်။ သူ့ပြဇာတ်များကို လန်ဒန်၌ စင်တင်သည်။ မြိုးမြိုးမြက်မြက် စားရသည့်အခါ ကျေနပ် သည်။ သို့နှင့် ငွေကြေးစုဆောင်းကာ မေဖဲယားတွင် အိမ်တစ်လုံး ဝယ်သည်။ ပြဇာတ်ရေး၍ ငွေရွှင် သည့်အခါ ဝတ္ထု မရေးတော့ဟူ၍ ပင် စိတ်ကူးယဉ်သေးသည်။

၁၉၁၄ တွင် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လျှင် မွမ်သည် စစ်မြေပြင် သူနာပြုတပ်သို့ ဝင်သည်။ ထို့ နောက် ထောက်လှမ်းရေး တပ်တွင် တွဲဖက်တာဝန်ချထားခြင်း ခံရသည်။ သို့သော်လည်း အဆုတ် ရောဂါကြောင့် တပ်မှ ခေတ္တထွက်ရသည်။ ထို့နောက် တောင်ပင်လယ်သို့ ခရီးထွက်သည်။ ဤတွင် လမင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီ ဝတ္ထုရှည်၊ ရွှေပဇွန် ဝတ္ထုတိုတို့အတွက် ဇာတ်လမ်းများ ရလာသည်။ တောင် ပင်လယ်မှ ပြန်လာလျှင် အဆုတ်ရောဂါမှာ မသက်သာ။ သို့သော်လည်း ရုရှားပြည် ပီထရိုဂရက်မြို့သို့ သွားဖြစ်အောင် သွားသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ် ပြီးလျှင် တရုတ်ပြည်သို့သွားသည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာ့အ ရပ်ရပ်သို့ ခရီးလှည့်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ မရောက်ဖူးသည့် ဒေသ မရှိသလောက်

နံ့စပ်သည်။ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတလည်း ကုံလုံကြွယ်ဝလာပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူဆသည်။

ဤသို့ဖြင့် မွမ်သည် နှစ်ဆယ်ရာစု၏ ပထမတစ်ဝက်အတွင်း ငွေကြေးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ နာမည်အားဖြင့်လည်းကောင်း ကြွယ်ဝအောင်မြင်လာသည်။ ထိုအခါ စည်းစိမ်ရှိရှိ နေထိုင်သည်။ ညနေ ခင်းတို့တွင် တစ်ယောက်တည်းရသေ့စိတ်ဖြေ ဖဲကစားတတ်သည်။ ညအိပ်ရာဝင်လျှင် စုံထောက်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်သည်။ သူ့အိမ်တွင် ဒက်ရှန်းမျိုး ခွေးပုလေးများ လေးကောင်ထက်မနည်း မွေးထား သည်။ ခွေးကလေးများကို စားကောင်းသောက်ဖွယ် ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ ထိုအခါ သူ့ကို လူချမ်းသာ စာရင်းဝင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။

သူ့ဝတ္ထုအကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုလျှင် သူ မကြိုက်။ နားမထောင်တတ်။ ညနေတိုင်း အချိန် တစ်နာရီယူကာ ဂန္ထဝင်စာကြီးများကို ပြန်ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ဒါဝင်၏ တစ်နေ့တာ အလုပ်ချိန်မှာ မများ။ သို့တိုင်အောင် ဇီဝ သိပ္ပံပညာကို တော်လှန် ပြောင်းလဲစေသည့် အယူအဆသစ်များကို ရှာဖွေ တင်ပြ နိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းကို အားကျကာ သူသည် တစ်နေ့ သုံးနာရီသာ အလုပ်လုပ်သည်။ ဤစည်းကမ်းကို လိုက်နာကျင့်သုံးလျှင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလည်း ဖူလုံမည်၊ နာမည်လည်း ကျော်ကြားလာနိုင်မည် ဟု တွက်ကိန်းချခဲ့သည်။

သူ၏ ဘဝထုပွတ် သင်္ခေပ (အကျဉ်းချုပ်) ၁၉၃၈ တွင် သူ့စရိုက် နှင့် သူ့ရည်ရွယ်ချက်တို့ကို ဖော်ပြရန် ကြိုးစားထားသည်။ စာရေးဆရာဖြစ်လာပုံ၊ ဘဝအမြင်လောကအမြင် အချို့ ဘယ်သို့ ရလာ ပုံ၊ စာပေနှင့် ပတ်သက်သည့် ခံယူချက် ဘယ်သို့ရလာပုံတို့ကို ယင်းသင်္ခေပတွင် တွေ့နိုင်သည်။

မွမ်သည်လူအဖြစ်တွင်ဆက်ဆံရေးသတ္တဝါမဖြစ်လာ။ လူတွေနှင့် မရောနှော။ အပေါင်းအသင်း များနှင့် အရက်မူးအောင် မသောက်တတ်။ သီချင်းလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မဆိုတတ်။ လူတွေနှင့် သွားလာကာ

ပွဲလမ်းသဘင်တို့တွင် မပျော်မွေ့တတ်။ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို လူပုံအလယ် တွင် မဖော်ပြတတ်။

‘ချစ်မေတ္တာ လမ်းပေါ်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လျှောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ အချစ်ဆုလာဘ် ချီးမြှင့်ခြင်း မခံခဲ့ရပါဘူး’ ဟု မွမ်က ဝန်ခံဖူးသည်။

သူသည် မည်သူနှင့်မျှရင်းနှီးအောင် မပေါင်းသင်းဟု အများကပြောကြသည်။ မိတ်ဆွေရင်းချာ မထား ဟူ၍ လည်းအများက ယူဆကြသည်။

သူ့အတွေ့အကြုံတို့ကို သူရေးသည့် ဝတ္ထုရှည်များ၊ ဝတ္ထုတိုများ၊ ပြဇာတ်များတွင် တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖော်ပြတတ်သည်။

၁၉၄၉တွင် စာရေးဆရာ မှတ်စုများ ကို ထုတ်ဝေသည်။ ၁၉၅၂ မှစ၍ သူ့အတွက် အသုံးဝင်မည့် အချက်အလက်တို့ကို ရေးမှတ်သည်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် မည်သို့ ဇာတ်လမ်း ရသည်၊ ဝတ္ထု ဖန် တီးသည်ကို ဖော်ပြသည့် မှတ်စုစာအုပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ သုံးချင်သည့်အခါ သုံးရန် အသင့်ဖြစ်အောင် ကုန်ကြမ်းတို့ကို စုစည်းသုံးသပ်ကာ မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ မှတ်စုဖြစ်လေသည်။ ယင်းတွင် မွမ်သည်သူရောက်ခဲ့သည့် နေရာအနှံ့အပြားမှ ရှုခင်းများ၊ မြို့ရွာဒေသ မြင်ကွင်းများ၊ လူပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးမျိုးတို့၏ ဓလေ့စရိုက်နှင့် ရုပ်ပုံလွှာများကို ရေးမှတ်ထားလေသည်။ သူ မရောက်ဖူးသည့် နေရာဟူ၍ လည်း မရှိ။ တရုတ်ပြည်၊ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာဒေသ၊ တောင်ပင်လယ်မှ ကျွန်း များ၊ ရုရှားပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ အမေရိကပြည်၊ ဥရောပတိုက်နှင့် မြေထဲပင်လယ်ဒေသများ။

၁၉၁၇ တွင် ရုရှားပြည်သို့ သူ ရောက်သွားသည်။ လူသိများသည့် စာရေးဆရာ အကျော်အမော် များ အကြောင်း မှတ်တမ်းတင်သည်။ တော်လှန်တိုင်း၊

တူရဂိုညက်၊ ဒေါ့စတာ ယက်စကီ၊ ချက်ကျော့။ ပြီးတော့ ရုရှားစာပေ၊ ရုရှားစရိုက်၊ ရုရှား ရေမြေတောတောင်၊ ရုရှားစိတ်ဓာတ်။

သူသည် ကမ္ဘာ့နေရာဒေသ အနှံ့အပြားတွင် လူအမျိုးမျိုးကို တွေ့ခဲ့သည်။ ရော်ဘာခြံစိုက်သူ များ၊ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၊ သာသနာပြု၊ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ကုန်သည်၊ တရားသူကြီး၊ ကျောင်းဆရာ၊ ပြည့်တန်ဆာခေါင်း၊ အိန္ဒိယယောဂီ၊ ဗြိတိသျှ သံအရာရှိ။ လူ့စရိုက်ကို လေ့လာနေသည့် မနုဿပညာ ရှင် မွမ်က သူတို့အားလုံးကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စာရင်းပြု မှတ်တမ်းတင်သည်။

ထိုမှတ်စုမှ အချို့ကို နောင်အခါ ပတ္တရေးရာတွင် အသုံးပြုသည်။

တောင်ပင်လယ်ခရီးတွင် သာသနာပြု လင်မယားစုံတွဲနှင့် ဟိုနီလူလူမြို့ မီးနီရပ်ကွက်မှ ထွက် ပြေးလာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောပေါ်တွင် သူ တွေ့သည်။ ယင်းတို့အကြောင်းကို ဤသို့ မှတ်စုတွင် မှတ်ထားသည်။

သာသနာပြု ။ ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး။ ခြေတံကြီးများမှာ ပို၍ ရှည်သည်။ လမ်းသွား လျှင် ဆတ်တောက် ဆတ်တောက် သွားသည်။ မျက်နှာတွင် ပါးရိုး ငေါနေအောင် ထွက်သည်။ သူ့ ဆံပင်သည် သူများထက်ရှည်သည်။ မျက်လုံးအိမ်သည်လည်း သူများထက် ပိုကြီးသည်။ သူငယ်အိမ် မှာ နက်မှောင်နေသည်။ လက်ဖဝါးမှ လက်ချောင်းကြီးများ ကားထွက်နေသည်။ မျက်လုံးတွင် တစ်စုံ တစ်ရာကို ချုပ်ကိုင် ထိန်းထားရသည့် အမူအရာမျိုး ပေါ်နေသည်။ အသားမှာ နေလောင်ကာ နီညို နေသည်။

မစ္စက် ဒဗလျူ ။ ။ သူ့မိန်းမ။ ဆံပင်ကို အကျအန ပြင်ဆင်ထားသည်။ နှာခေါင်းတွင် ညှပ်ထား သည့် ကိုင်းမပါသောရွှေမျက်မှန်ဝိုင်းကို ကြိုးဖြင့် ချိတ်ထားသည်။ ဆိတ်မျက်နှာလို မျက်နှာသွယ်သည်။ သတိကြီးလွန်းသည်။ မဆင်မခြင် စရိုက်မျိုးမဟုတ်။ ကျီးကန်းလို မြန်ဆန်သည်။ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသည်။ အထူးခြားဆုံးမှာ စူးရှသည့် အသံဖြစ်သည်။

မစ္စသွမ်မဆန် ။ ။ ကိုယ်ထည်ခပ်ဖွံ့ဖွံ့၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှသည့် ရုပ်မျိုး။

၂၇ နှစ်ထက် မကြီး သေး။ ဝတ်စုံဖြူ၊ ဦးထုပ်ဖြူကြီးကြီးကို ဆင်ယင်ထားသည်။
ခြေသလုံးသားများမှာ ခြေအိတ်ဖြူကို ဖောက်ထွင်းကာ ခုံးကြွထွက်နေသည်။
အီဝေလီ (မီးနီရပ်ကွက်)ကို ပုလိပ်ဝင်ဖမ်းသဖြင့် ထွက်ပြေးလာ ဟန်တူသည်။
အေပီယာကျွန်းသို့ သွားကာ ဟိုတယ်တစ်ခုခုတွင် စားပွဲထိုးလုပ်မည် ဖြစ်သည်။

ဤမှတ်စုများမှာ ရွှေပဇ္ဇန် ကို သူဖန်တီးခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ မွမ်အကြောင်းနှင့် သူ့ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖော်ပြချက် ဖြစ်သည်။ ဟိန်းမန်းစာအုပ်တိုက်မှ ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၃
တွင် ပင်ဂွင်စာအုပ်တိုက်မှ ထပ်မံ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ သည့်အခါ လေးတွဲ ခွဲထားသည်။
ယင်းလေးတွဲတွင် တတိယတွဲမှာ ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ဖြစ် လဲစာရေးဆရာ
အက်ရှင်ဒင်၏ ပထမကမ္ဘာစစ်ကာလ စွန့်စားခန်းများဖြစ်သည်။ ၁၉၁၄ တွင်
စစ်မှုထမ်း ရာမှ ရလာသည့် အတွေ့အကြုံများကို ဝတ္ထုရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု မြန်မာပြန်ဆိုထားသည့် ဝတ္ထုတို ၁၂ ပုဒ်* မှာ ပင်ဂွင်ထုတ်
ပေါင်းစည်းဝတ္ထုတိုများ အတွဲ ၁၊ အတွဲ ၂ နှင့် အတွဲ ၄ တို့မှ
ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။ အစီအစဉ်ကို မူလ အတွဲ ၁၊ ၂၊ ၄ တို့အတိုင်း
နေရာချထားပေးထားသည်။

ပထမ ၆ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၁ မှ ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ ၃ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၂ မှ ဖြစ်သည်။
နောက်ဆုံး ၃ ပုဒ် မှာ အတွဲ ၄ မှ ဖြစ်သည်။ **

ရွှေပဇ္ဇန် သည် မွမ်၏ လက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ်ဟု ကျော်ကြားသည်။
ပါဂိုပါဂို ကျွန်းပေါ်တွင် ခင်ကြီး ဒေဗီဆန်က မစ္စသွမ်မဆန်အား ဓမ္မကျမ်းစာ
ပြနေစဉ် ပဇ္ဇန်မိုးသည် တဝေါဝေါ ရွာချနေသည်။ မိုးသံနှင့် ဓမ္မကျမ်းစာသံတို့
ရောထွေးနေသည်။

အနိုင်မခံ တွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကာလ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ဂျာမန်တပ်

ဝင်စဉ်ကြုံရသည့် စစ်ရှုံးသူ ၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြထားသည်။

ကိုဆိုးပေ မှာဇာတ်ဆောင်စရိုက်ပီပြင်သည်။ အရက်အိုး ကိုဆိုးပေသည် အပျိုကြီးတစ်ယောက် နှင့်တွေ့ကာ အရက်ကိုစွန့်ပြီး လက်ထပ်ယူသည်။
ယင်းအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ဒတ်ချ် အရေးပိုင်မင်း မသက်မသာ ဖြစ်သွားရပုံမှာ နှစ်သက် ရယ်မောစရာကောင်းလေသည်။

စခန်းတစ်နေရာ မှာ မွမ်၏ လက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။
မလေးကျွန်းဆွယ်တစ်နေရာတွင် ရုံးထိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အင်္ဂလိပ် လူကြီးလူကောင်း မစ္စတာ ဝါဗာတန်နှင့် ကိုလိုနီတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ သည့် လူငယ်ကလေး ကူးပါးတို့၏ ပဋိပက္ခမှာ ခေတ်ဟောင်း ခေတ်သစ် အမူအရာနှစ်ခု ဆန့်ကျင် သည့် ပဋိပက္ခမျိုးလား။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မရသည့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ တစောင်းစေးနှင့် မျက်ချေး အဖြစ်မှာ အံ့သြဆင်ခြင်စရာ ကောင်းသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ အင်္ဂလိပ်ဂန္ထဝင်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော နေရာ ရနိုင် မရနိုင်ဆိုသည်ကို ဤဝတ္ထုတိုများက အဖြေပေးမည် ဖြစ်လေသည်။

*ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းတွင် ကဗျာဆရာကြီး၊ ကျောင်းစောင့်ကြီးနှင့် လမ်းဆုံးဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ် ကို ဖြည့်စွက်ထားရာ စုစုပေါင်း ၁၅ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

**ပထမ ၇ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၁ မှဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယ ၄ပုဒ်မှာ အတွဲ ၂ မှဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ၄ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၄ မှ ဖြစ်သည်။

မွမ်က ဤသို့ ပြောဖူးသည်။

‘စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ ကျော်ကြားလာတဲ့အခါ သူ့စာတွေဟာ ဘယ်တော့မှပျောက် ပျက်သွားမယ်မဟုတ်ဘူး။ ဂန္ထဝင်မှာ တင်ကျန်ရစ်မှာပဲလို့

ယူဆပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမှာပဲလို့ ထင်မှတ်ကြလိမ့်မယ်။’

‘ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒီအဖြစ်ထက် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေကို နောက်မျိုးဆက်သုံးလေးဆက် ဖတ်ကြမယ်၊ နှစ်သက်ကြမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ပြုစုချက်ဟာ သေးငယ်ပေမယ့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည် လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ စာပေသမိုင်းမှာ တစ်နေရာ ရမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး ကျေနပ်နှစ်သက်စရာပဲလို့ ယူဆတယ်။’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဆိုရင် အဲဒီလို တစ်နေရာ ရနိုင်ပါ့မလားလို့ သံသယရှိမိပါသေးတယ်’

သူသည် အသက်ခြောက်ဆယ်တွင် ပြဇာတ်ရေးခြင်းကို စွန့်လွှတ်ပြီးနောက် ဘဝထူပွတ်သင်္ခေပ ကို ရေးသည်။ အသက် ခုနစ်ဆယ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ငါ လူအိုဖြစ်ပြီဟု ယူဆကာ စာရေးခြင်း အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်သုံးသပ်သည့်အခါ သူသည် မည်သူ့အပေါ်မျှ မနာလို ဝန်တိုစိတ်မရှိခဲ့။ ထိုစိတ်မျိုးလည်း မမွေးခဲ့။ သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ်သည်။ ခြုံကြည့်လျှင် သူ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် ကျေနပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လောကတွင် သူမကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ဘဝတို့ ရှိသည်။ မစမ်းသပ်ရသေးသည့် နယ်ပယ်များ ကျန်သေးသည်။ ယင်းအတွက်တော့ အနည်းငယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည် ဆိုသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် လူအိုလိုပဲ နေပါတော့မည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချမိသည်။

‘လူတွေဟာ သိပ်စကား ပြောချင်ကြတယ်၊ အသက်ကြီးတော့ ပိုပြီး စကားများလာတယ်။’

‘အသက်ကြီးတဲ့ သူဟာ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကို ခံစားလာရပြီ။ ဒီတော့ သတိ ဝီရိယနဲ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေထိုင်သွားနိုင်မှ တော်ရုံကျမယ်။’

‘အသက်ကြီးလာတဲ့ သူတွေအဖို့ သူတို့နဲ့ သက်တူရွယ်တူတွေဆီ
မကြာခဏ သွားလာနေသင့် တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်ကိုတော့
အသက်ကြီးလာလို့ လိမ္မာလာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ မရဘူး။’

‘အကျင့်မကောင်းတာဟာ ဘဝမှာ သိက္ခာကျတာပဲ။ ကြီးလာရင်တော့
သီလ၊ သမာဓိရှိဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

ဤသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမသည့် စကားများ ဖြစ်လေသည်။

ယခုလို အောင်မြင်သည့် စာရေးဆရာ ဘဝမျိုး ပြန်မနေချင်ဘူးလားဟု
သူ့ကို မကြာခဏ မေးကြသည်။ သူကမူ သူ့ဘဝမှာ အထိုက်အလျောက်
အောင်မြင်ခဲ့တာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဘဝမျိုး ထပ်မလိုချင်တော့ပါ။

‘ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့ဖူးတာ သိပ်မရှိလှဘူး။ လူအတော်များများနဲ့လည်း
သိကျွမ်းခဲ့တယ်။ စာအုပ် တွေလည်းအများကြီးဖတ်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်တွေ အများကြီး
ကြည့်ခဲ့တယ်။ ကျောက်ရုပ်တွေ၊ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ၊
လက်ရာကောင်း အဆောက်အအုံတွေ အများကြီး မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။
ဂီတတွေလည်း အများကြီး နားထောင်ခဲ့တယ်...ဒါဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ’ ဟု
အသက်ဝင်လှုပ်ရှားသည့် လူ့ဘဝနှင့် အပြတ်စကားဆိုသည်။

ပြီးတော့ ဤသို့ လည်း နောက်ဆုံးစကား ဆိုသေးသည်။

‘.....လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အခု ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။
ပြီးတော့ လူတွေက ပြော ကြတဲ့ စကားတစ်ခုရှိသေးတယ်။ ပရိသတ်အကြားမှာ
ကိုယ့်နာမည်ကြားနေရင် ပရိသတ်က ကိုယ့်ကို မမေ့ဘူး။ စာတစ်ပုဒ် အသစ်
ထွက်မလာရင်၊ အသစ်ထွက်တာ ကြာသွားရင် အခုခေတ် လူတွေက ကိုယ့်ကို
မေ့ကြတာပဲတဲ့။ ဒီစကားမမှန်ဘူး ထင်တယ်။’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ အမေ့လျော့ခံဖို့ အသင့်ပြင်ထားတယ်။
နောက်ဆုံးတစ်နေ့ မှာ ကျွန်တော့်နာရေး ကြော်ငြာ တိုင်းသတင်းစာထဲ ပါလာရင်

သူတို့က ဟောဗျား... ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီ လူကြီးသေတာကြာလှပြီ အောက်မေ့နေတာလို့ ပြောမယ်။ အဲဒီ အခါ ကျွန်တော့်တစ္ဆေကတော့ ခစ်ခနဲ ရယ်မိမှာ အမှန်ပဲ’

ဤသည်မှာ မွမ်နီဒါန်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါ စာဖတ်သူ။

ကျော်အောင်

၁၆၊ ၃၊ ၈၄။

၇၉၊ အင်းလျားလမ်း

ရန်ကုန်မြို့။

*

ရွှေပဇ္ဇနိ(က)

နက်ဖြန်မနက် အိပ်ရာထ ဆိုလျှင် ကမ်းကိုမြင်ရတော့မည်။

ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်သည် ဆေးတံကို မီးညှိလိုက်သည်။ အချိန်ကား အိပ်ရာဝင်ခါနီး နေပြီ။ သူသည် လက်ရန်းကိုမှီကာ တောင်ဘက်ကောင်းကင်သို့ ကြည့်ရင်း တံငါ ကွန်တိုင်ကို ရှာနေသည်။ မက္ကဖိုင်သည် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် နှစ်နှစ် နေခဲ့ရသည်။ တိုက်ပွဲတွင် ရသည့်ဒဏ်ရာကား ပျောက် တန်သည့်အချိန်တွင်မပျောက်။ အနာကျက်အောင် အတော်လေးကြာကြာပင် စောင့်ရသည်။ ယခုကား အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခန့် အနားယူနိုင်ပြီ။ အေပီယာကျွန်းကလေးတွင် စိတ်အေးလက်အေး အနားယူနိုင် ပြီမို့ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ယခုလာခဲ့သည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း စိတ်လက်အေးချမ်းကာ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိသည်။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပါဂိုပါဂိုကျွန်းသို့ ရောက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်း မည့် ခရီးသည်များသည် ညဦးပိုင်းတွင် ကပွဲကလေးတစ်ခု စီစဉ်ကြသည်။ မြူးကြ ပျော်ကြသည်။ စန္ဒရားသံသည် စူးရှလှသည်။ သူနားထဲတွင် ယခုတိုင် စန္ဒရားသံသည် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ နောက်ဆုံး တွင်ကား ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူမိန်းမသည် ဒေဗီဆန်လင်မ ယားနှင့် စကားကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မက္ကဖိုင်သည် သူမိန်းမရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

မီးရောင်အောက်ရောက်မှ သူ့ရုပ်မှာ ပို၍ ထင်ရှားလာသည်။ ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို

ချွတ်လိုက်သည့်အခါ သူ့ဆံပင်သည် နီကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ သည်ကို မြင်နိုင်သည်။
အနည်းငယ်ထိပ်ပြောင်နေပြီး သူ့မျက်နှာနီနီတွင် ညှင်းပြောက်များ အပြည့်နီးပါး
ရှိနေသည်။ အသက်ကားလေးဆယ်ခန့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ပါးရေများကား တွန့်နေပြီ။
မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် လူစေ့စပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။
စကားပြောသည့်အခါ စကော့သံ မပျောက်။ သူ့အသံမှာ ညင်သာသည်။
လေအေးအေးနှင့် ပြောတတ်သည်။

မက္ကဖိုင်နှင့် ဒေဗီဆန်တို့မှာ သာသနာပြုများဖြစ်သည်။
တစ်သင်္ဘောတည်းအတူ ခရီးသွားရာမှ ရင်းနှီးလာကြသည်။ အလုပ်သဘောအရ
ရင်းနှီးခြင်းကားမဟုတ်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီးသွားဖော် ဖြစ်၍
ရင်းနှီးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ခရီးတွင်သူတို့နှင့်အတူ
ပါလာသည့်ခရီးသည်တို့သည် တစ်ချိန် လုံးတစ်လျှောက်လုံး
ဧည့်ခန်းတွင်ပိုကာဆွဲကြသည်။ ဗရစ်ဖဲ ကစားကြသည်။ အရက်သောက်ကြ သည်။
ထိုအပြုအမူမျိုးကို နှစ်ယောက်စလုံး မနှစ်မြို့ကြ။ ဤသို့ မနှစ်မြို့ခြင်း၊
နှာခေါင်းရှုံ့ခြင်းက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သဘောချင်း ထပ်တူဖြစ်စေကာ ပို၍
ရင်းနှီးလာစေသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဒေဗီဆန် လင်မယားနှင့်
ပေါင်းသင်းဝင်ဆံ့သူဆိုလျှင် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်သာရှိသည်ဟု
မစွက်မက္ကဖိုင် ထင်သည်။
သူတို့လင်မယားကိုသာဟက်ဟက်ပက်ပက်ပြောဆိုဆက်ဆံချင်ဟန်တူသည်ဟု
ထင်သည်။ သူ့အမြင်ကိုမက္ကဖိုင်အားပြောပြသည့်အခါ ဟုတ်မှာပေါ့ဟုဆိုသည်။
သို့သော် မက္ကဖိုင်သည် လုံးလုံး သဘောမတူချင်။ သူသည်သူတစ်ပါး၏
အပြစ်အနာအဆာကိုသာ ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲ
ရောက်သည့်အခါ ကတ်တီးကတ်ဖဲ ပြောလာသည်။

မစွက်မက္ကဖိုင်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ကြေမ့နေသည့်
ဂါဝန်ကို လက်ဖြင့် သပ်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့သာ ဒီသင်္ဘောပေါ် ပါမလာရင် သူတို့တော့ ဘယ်သူ့အဖော်လုပ်ရမယ် မသိဘူး။ တစ်လျှောက်လုံး ပျင်းနေမှာပဲလို့ မစွက်ဒေဗီဆန်က ပြောတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ပဲ အဖော်လုပ်လို့ ရတယ်တဲ့’

‘သာသနာပြုဆိုတာ ပြောပလောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဘာမှ ဟိတ်ဟန်ထုတ်စရာ မလိုဘူး၊ သွေးကြီး မွေးကြီး လုပ်စရာ မလိုဘူးလို့ တို့တော့ ထင်တာပဲ’

‘အို ရှင်ကလည်း ဒါ သွေးကြီး မွေးကြီး လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ပြောချင်တာက ရှင် ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက တွေ့ကရာ လူတွေနဲ့ ရောရော နှော နှော လုပ်လို့ သူတို့အဖို့ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒါတော့ကွာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားသခင် ကိုယ်တိုင်က လူလူချင်း မတူမတန် မရှိခဲ့ပါဘူး’

မက္ကဖိုင်က သူ့စကားကို သူ သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှင် တော်တော် အပြောရ ခက်တာပဲ၊ ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောင်လား နောက်လား မလုပ်ပါနဲ့လို့ ခဏခဏ သတိပေးခဲ့ပြီဟာ။ ကျွန်မတို့တော့ ရှင့်လို မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကတော့ လူတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မဆို ခွင့်မလွှတ်တတ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တာပဲ။ လူတစ်ယောက်မှာ ကောင်းတာလေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါလည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့’

မက္ကဖိုင်သည် သူ့ဇနီးကို ငဲ့စောင်းကြည့်နေသည်။ ယခုကား သူ့စကားကို ပြန်၍ ဖြေမနေတော့။ ပေါင်းသင်းလာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ရာ မိန်းမအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ စကားမများရအောင် နေတတ်နေပြီ။ အကောင်းဆုံးမှာ နှုတ်တုံ့မပြန်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်လျှင် နားချမ်းသာသည်ကို အတွေ့အကြုံအရ သူ နားလည်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် အဝတ်အစား

လဲကာ အိပ်စင်ပေါ်သို့ အလျင်တက်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
အိပ်ချင်လျှင် စာအုပ်ဖတ်၊ သူ့အလိုလို မျက်စိ မှေးလာလိမ့်မည်။ ယင်းကား
မက္ကဖိုင်၏ အိပ်ဆေးပင် ဖြစ်လေသည်။

မိုးလင်း၍ ကုန်းပတ်သို့ ထွက်လာသည့်အခါ ကမ်းကို မြင်ရသည်။
ကမ်းသည် မကျယ်ပြန့်လှ။ ထိပ်ဘက်တွင် ကုန်းမိုမိုလေးများကို မြင်ရသည်။
သစ်ပင်ထူထပ်သည်။ ကုန်းမိုမိုနှင့် ပင်လယ်ရေစပ် အကြားတွင် သေးသေးရှည်ရှည်
ကမ်းမြောင်ကိုမြင်ရသည်။ နေခြည်တွင် ငွေရောင်လက်နေသည်။
တချို့နေရာများတွင်အုန်းပင်တို့သည် ပင်လယ်ထဲသို့ ငိုက်ကျနေကြသည်။
အုန်းပင်များ အကြား၌ ကား ဆမိုဝါတဲများ ရှိသည်။ ဤမြင်ကွင်းအလယ်၌
ဖြူဆွတ်နေသော ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေး များ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု
ထိုးထွက်နေသည်။

သူ့အနားသို့ မစ္စက်ဒေဗီဆန် ရောက်လာသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး။
နာခေါင်းတွင် ညှပ်ထားသော ကိုင်းမပါသည့် မျက်မှန်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်ရသည့်
မျက်လုံးတစ်စုံတွင် အပြာရောင်သည် အထူးခြား ဆုံးဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေထက်
ပြာသည့် မျက်လုံးပြာမျိုး။ အဝတ်အနက် ဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်း တွင်
ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ခု၌ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးသည် ယီးလေးခိုနေသည်။
မျက်နှာကား သွယ် သွယ်ရှည်ရှည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းသည့် မျက်နှာမျိုးမဟုတ်။
ဖျတ်လတ်ပုံရသည်။ ငှက်ကလေးများ ပျံသွားသလား ထင်ရလောက်အောင်
သွက်လက်သည့် အမူအရာပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ အထူးခြားဆုံးကား
သူ့အသံပင် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ စူးလှသည်။ ကြားရသူ နားထဲသို့ စူးစူး ရှုရှု
ဝင်သွားသည်။ ကျောက်တုံးခွဲသည့် လွန်ပူသံလို နားမခံသာရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နေတဲ့ အရပ်က ရှုခင်းမျိုး ထင်ပါရဲ့’

မပြုံးချင် ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးကာ စကားစလိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့နေတဲ့ ကျွန်းတွေက ဒီလို မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သန္တာကျွန်းတွေ။ ကုန်းရယ်လို့ မရှိလှဘူး၊ ဒီကျွန်းတွေက မီးတောင်ဒေသပေါ့၊ အင်း...နောက်ထပ် ဆယ်ရက်ခရီးလောက် သွားရဦးမှာ’

‘ဒီနေရာတွေမှာတော့ဗျာ ဘယ်ရှုခင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူချည်းနေမှာပါ၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဒေသ ရောက်နေသလိုပဲပေါ့’

‘မဟုတ်သေးဘူးရှင်၊ ဒီက တောင်ပင်လယ်ဒေသမှာ ရှုခင်းတွေက တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ မတူ တာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ခြုံပြောရင်တော့ ဟုတ်သလိုလိုပေါ့’

မက္ကဖိုင်သည် မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ တာဝန်မကျတာ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဒီဒေသမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မလွယ်လှ ဘူးလို့ ပြောကြတာပဲ၊ သဘောက ခဏခဏ ဝင်ထွက်နေတော့ ကျွန်းသားတွေ ပျက်စီးတယ် ပြောရ မလား မသိဘူး၊ ပြီးတော့ ရေတပ်စခန်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက ပိုပြီး ဆိုးတယ်။ ကျွန်မတို့ ဆီမှာတော့ ဒီလိုရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရှိပါတယ်။ သူတို့ကိုတော့ ထိန်းလို့သိမ်းလို့ လွယ်ပါတယ်၊ အဲ ထိန်းလို့ သိမ်းလို့ မရရင် မနေနိုင်အောင် လုပ်လွှတ် လိုက်တာပဲ’

မစ္စက်ဒေဗီဆန်သည် မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ သာသနာပြု လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ကျွန်းတွေထဲမှာ ဒီကျွန်းမျိုး မပါလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးပေါ့ရှင်’

ဆမိုဝါကျွန်းမြောက်ဘက်ရှိ ကျွန်းစုလေးများမှာ ဒေဗီဆန်၏ ပိုင်နက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မနီးလှ။ ခရီးဝေးသွားရာတွင်ပင် သူတို့မှာ လှေကလေးများဖြင့် သွားလာကြရသည်။ သူ ခရီးထွက်လျှင် ရုံးစိုက်ရာ၌ မစ္စက်ဒေဗီဆန် ကျန်ခဲ့လေ့ရှိသည်။ သူ့တာဝန်များကို ယူတတ်သည်။

မျက်နှာလွဲရလောက် အောင် မစွက်ဒေဗီဆန်သည် ကျွမ်းကျင်လှသည်။ သူ့မိန်းမအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ဒေဗီဆန်သည် အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးမိသည်။ ကျွန်းသားတို့ အကျင့်ပျက်သည့်အခါမျိုးတွင် မစွက်ဒေဗီဆန်သည် သည်းမခံတတ်။ ဒေါသနှင့် မဟုတ်သော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် သတိပေးတတ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့်နေရာတွင် နှစ်ယောက်မရှိသူဖြစ်သည်။ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတို့၏ ဖိုမ ဆက်ဆံရေးကို သူ မနှစ်မြို့။ မက္ကဖိုင်တို့နှင့် သိကျွမ်းစက ဤသို့ ပြောဖူးသည်။

‘ကျွန်မတို့ အလုပ်ဝင်စကဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ဖိုမ ဆက်ဆံရေး၊ သူတို့ရဲ့ လင်ယူသားမွေး ဓလေ့ ထုံးစံတွေဟာ ကြက်သီးထစရာပဲရှင့်၊ ပြောရမှာတောင် ရက်စရာကြီးပါပဲ။ ရှင့်မိန်းမကိုတော့ ပြောပြဖူး ပါတယ်၊ သူက ရှင့်ကို ပြောပြမှာပေါ့’

မက္ကဖိုင်သည် ထိုစကားကို ကြားယောင်လာသည်။ လမ်းခရီးတွင် မိန်းမသားနှစ်ယောက်သည် ကုန်းပတ်၌ နှစ်နာရီခန့်စကားကောင်းနေကြသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။ သူတို့အနားသို့ ဖြတ်လျှောက် သည့်အခါ မစွက်ဒေဗီဆန်က သူ့မိန်းမအား မရပ်မနား ပြောနေသည်ကို ကြားရသည်။ စကားသံများ သည် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ တဝေါဝေါ ထွက်လာသည်။ သူ့မိန်းမကား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နား ထောင်နေရသည်။ တစ်ခါတရံ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးပင် ဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ ထို ညတွင် သူ့မိန်းမက ကြားခဲ့ရသည့် အကြောင်းစုံကို သူ့အား ဖောက်သည်ချသည်။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် စရာ စကားများပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မစွက်ဒေဗီဆန်က ‘ကဲ ရှင် ကြားရောပေါ့၊ ကျွန်မ ပြောတာတွေ ထက် ထိတ်စရာ လန့်စရာ ကောင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ။ ရှင်လည်း ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ဆရာဝန်ကို တောင် ကျွန်မ မပြောရဲတဲ့ စကားတွေပေါ့ရှင်’

သူ့စကား ဘယ်မျှထိရောက်သည်ကို သိချင်စိတ်ဖြင့်

မစ္စက်ဒေဗီဆန်သည် မျက်လုံးကို မှေးကာ မက္ကဖိုင်အား စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

‘အမယ်လေးရှင်၊ ကျွန်မ ပြောတာ ယုံနိုင်စရာတောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊
ရောက်စတုန်းက ဆိုရင် သူတို့ အလေ့အထတွေ တွေ့ကြားရတော့ ဘယ်လိုများ
တုန်လှုပ်မှန်း မသိဘူး။ အခု ကျွန်မတို့နေတဲ့ ကျွန်းက ရွာတွေမှာ အဲဒီ တုန်းက
မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုရင် ရှင်ယုံမလား’

‘မိန်းမကောင်း’ဆိုသည့် စကားလုံးကို အလေးအနက်ဖြစ်အောင်
အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

‘အဲဒါနဲ့ ဒေဗီဆန်နဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရတာ
ပေါ့။ အဲ အရေးကြီးဆုံး ကတော့ ကပွဲ ပဲ၊ သူတို့ရိုးရာ အလေ့အထတွေထဲမှာက ဒါကို
သူတို့ အစွဲလမ်းဆုံးပဲ၊ ဒီတော့ မကနဲ့လို့ ပိတ်ပင်ဖို့ အရေးကြီးမှန်း သိလာတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့လည်း ငယ်ငယ်ကတော့ က ခွဲတာပါပဲ ခင်ဗျာ’ ဟု
မက္ကဖိုင်က ဆိုသည်။

‘မနေ့ညက သင်္ဘောပေါ်မှာ ရှင့်မိန်းမကို တစ်ပွဲလောက် ကဖို့
ခေါ်တာကြားလို့ ကျွန်မ ရိပ်မိပါ တယ်။ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကိုယ် တွဲကတာတော့
ဘာအရေးကြီးသလဲရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက ရှင့်မိန်းမက ငြင်းလိုက်တာ ကြားတော့
ကျွန်မစိတ်ထဲပေါ့သွားတယ်၊ မနေ့ညကလို အခြေအနေမျိုးမှာတော့ ကျွန်မ တို့
တစ်တွေဟာ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ကိုယ်နေဖို့ ကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား’

‘ဘယ်လိုခင်ဗျ၊ မနေ့ညက အခြေအနေမျိုး...ဟုတ်လား’

မစ္စက်ဒေဗီဆန်သည်ဖျတ်ခနဲ မက္ကဖိုင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော်
ရုတ်တရက် ဘာမျှမဖြေ။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မျက်နှာဖြူတွေ အချင်းချင်းတောင် ကပွဲဆိုတာက
စိတ်ကြိုက်ချင်း တူကြ တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒီနေရာမှာတော့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့

ကျွန်မတို့ဟာ တစ်သဘောတည်းပဲ။ မစ္စတာ ဒေဗီဆန်က ပြောတယ်၊
ကိုယ့်မိန်းမဟာ သူများရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတာကို ဘေးကနေပြီး နကမ္မတိ
မတုန်လှုပ်တဲ့စိတ်နဲ့လက်ပိုက်ပြီးကြည့်နေနိုင်တဲ့လင်ယောက်ျားတွေရဲ့
သဘောထားကို သူနားမလည် နိုင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်တည်း အနေနဲ့ဆိုရင်
လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မကတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တစ်တွေက ကြတာက
တစ်မျိုးရှင့်၊ က တာဟာ ရိုးရိုးဆိုပေမယ့် ဒါကနေပြီး အကျင့်ပျက်သွားကြ တာကိုး။
ဘုရားသခင်ဂုဏ်ကျေးဇူးလို့ အောက်မေ့ရမှာပဲ၊ အခုတော့ ကျွန်မတို့ ပိုင်နက်မှာ
မကကြ တော့ပါဘူး၊ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ’

သူတို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြစဉ် သဘောသည့် ဆိပ်ကမ်းသို့
ဝင်လာသည်။ သူတို့ နားသို့ မဏ္ဍဖိုင်၏ မိန်းမ ရောက်လာသည်။ သဘောလည်း
တဖြည်းဖြည်း ဆိပ်ကမ်းသို့ဝင်သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကုန်းပတ်ပတ်လည်
ဝန်းရံထားသဖြင့်ကျယ်သည်။ ရေတပ်သဘောတစ်တပ်စာ စခန်းချ နိုင်သည်။
ဘေးတွင် ကုန်းမြင့်များ ရှိသည်။ အဝင်ဝ ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်တွင်
ဥယျာဉ်ပန်းမန်အလယ်၌ ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်သည် တင့်တယ်စွာပင်
ထီးတည်းတည်နေသည်။ အလံတိုင်ထိပ်၌ ကြယ်ပြောက် များ လွင့်ပါးနေသည်။
အမေရိကန်အလံတော်ပါတကား။ သည့်နောက် ဘိုတဲနှစ်ခု သုံးခု ဖြတ်ကျော်
လိုက်လျှင် ပင်လယ်ကွေ့ဘက်၌ တည်နေသော ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုသို့
သဘောဆိုက်တော့သည်။

သဘောဆိပ်တွင်ကား ကုန်ရုံများ အပြည့်ရှိနေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်
မော်တော်တစ်စီးရှိ သည်။ ယင်းမှာ သူတို့တစ်သိုက်ကို အေပီယာကျွန်းသို့
သယ်ဆောင်မည့် ယာဉ်ကူးတို့ဖြစ်ကြောင်း မစ္စကဒေဗီဆန်က ရှင်းပြသည်။
သဘောဆိပ်တွင် လူမျိုးစုံ စည်ကားလှသည်။ သဘောသားများထံ ပစ္စည်းဖလှယ်ရန်
လာကြသည့် ကျွန်းသားများမှာ လူများစုဖြစ်သည်။ နာနတ်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ခရုခွံ၊
ယောက်သွားခွံ၊ ပုတီးမျိုးစုံ။ သည်ပစ္စည်းများကား ကုန်ဖလှယ်သည့်

ဒေသထွက်ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သင်္ဘောသားများကိုလည်း သူတို့အသိုက်တွင် မြင်နေရသည်။ တချို့ကား အရာရှိများဖြစ် သည်။ မက္ကဖိုင်လင်မယားနှင့် မစ္စက်ဒေဗီဆန်တို့သည် သင်္ဘောဆိပ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော ပရိသတ်ကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ပစ္စည်းများကား အောက်သို့ ရောက်သွားပြီ။

ကျွန်းသားများမှာ ရောဂါ ထူပြောကြသည်။ သင်္ဘောသို့ ရောက်လာကြသည့် ပရိသတ်တွင် အနာခွက်ရောဂါသည်များ၊ ဆင်ခြေထောက်ရောဂါသည်များကို ဒေါက်တာမက္ကဖိုင် ဂရစိုက်ကြည့်မိ သည်။ အချို့ကား ခြေထောက်ကြီးကို တရွတ်ဆွဲသယ်ဆောင်ကာ လျှောက်နေကြရသည်။ အထူး သဖြင့် ကလေးငယ်များသည် ပို၍ ရောဂါထူပြောဟန်တူသည်။ အရွယ်ရောက်သူ ယောက်ျားမိန်းမတို့ ကား လာဗာလာဗာ ဟုခေါ်သည့် မလုံတလုံ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၏ ။

‘အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့တဲ့ ဆင်ယင်မှုပါပဲရှင်၊ မစ္စတာဒေဗီဆန်ကတော့ အဲဒီ ဝတ်စားဆင် ယင်မှုကို ဥပဒေနဲ့ တားမြစ်ရမယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒါမှလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့ခါးမှာ တစ်ထွာလောက် ရှိတဲ့ အဝတ်စနီနီလေး ပတ်ထားတဲ့ လူတွေကို အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းလာအောင် လုပ်ဖို့ ဘယ်မှာ မျှော်လင့်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊’

မက္ကဖိုင် မျက်နှာတွင် ချွေးများ စိုရွဲနေသည်။ ချွေးသုတ်ရင်း မက္ကဖိုင်က ‘ဒီက ရာသီဥတုနဲ့တော့ အဲဒီ အဝတ်တွေမှပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ခင်ဗျာ’ဟု ဆိုသည်။

သူတို့အားလုံး ကမ်းပေါ်တက်ကြသည်။ မနက်ပိုင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း နေသည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ပူသည်။ မပူလျှင် ခံနိုင်ရိုးလား။ ပါဂိုပါဂိုမှာ တောင်ကုန်းလေးများ ပတ်ရံထားသည့် ကျွန်းဖြစ်သည်။ လေတစက်မျှ မတိုက်။ အရံအတား များလှသည်။

‘ကျွန်မတို့ ကျွန်းတွေမှာဆိုရင်’ မစ္စကဒေဗီဆန်၏ အသံသည် စူးလာသည်။ ‘လာဗာလာဗာကို ဘယ်သူမှ မဝတ်ကြတော့ဘူး၊ လုံးလုံးကို ပျောက်သွားပြီ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေပဲ ဝတ်ကြတော့တယ်။ မိန်းမတွေဆိုရင်ခရစ်ယာန်သီလရှင်ဝတ်ရုံကြီးမျိုးတွေ ဝတ်လာကြတယ်၊ ယောက်ျားတွေက ဘောင်းဘီ ရှည်ဝတ်လာတယ်။ ရောက်စတုန်းက စောစောပိုင်းမှာပေါ့၊ ဒီကျွန်းသားတွေကို ခရစ်ယာန်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဆယ်နှစ်အထက် ယောက်ျားလေးတွေကို ဘောင်းဘီဝတ် အောင် လုပ်နိုင်ရင် သူတို့ ခရစ်ယာန်ဖြစ်လာကြမှာပဲလို့ မစ္စတာ ဒေဗီဆန်က အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးဖူးတယ်’

စကားပြောနေစဉ် မိုးတိမ်တစ်အုပ် တက်လာသည်ကို မစ္စကဒေဗီဆန် သတိထားလိုက်မိသည်။ ချက်ချင်းပင် မိုးတစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ကျလာသည်။

‘ခဏ မိုးခိုလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်’

သူတို့သည် အခြားလူအုပ်နှင့်အတူ သွပ်မိုးကြီးတစ်ခုအောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သွပ်မိုးပေါ်သို့ မိုးကျသံသည် နားမခံသာအောင် ဆူညံသည်။ ခဏကြာလျှင် သူတို့ဆီသို့ မစ္စတာဒေဗီဆန် ရောက် လာသည်။ ဒေဗီဆန်ကား လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် မက္ကဖိုင် လင်မယားနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံသည်။ သို့သော်လည်း သူမိန်းမလိုကား ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှ။ အရောတဝင်မဟုတ်။ အချိန်ရှိသရွေ့ စာအုပ်နှင့် မျက်ခွက်အပ်လျက်သာ နေလေ့ရှိသည်။ သူသည် အများနှင့်ရောရောနှောနှော နေလေ့မရှိ။ စကားနည်းသည်။ မျက်နှာထားမှာ မှုန်တေတေဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖော်ရွေမှုသည်ပင် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သာ ပြရသော ဖော်ရွေမှုမျိုး ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ထင်ရသည်။

တစ်ယောက်တည်း နေတတ်သည်မှာ သူ့သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ခြေတံကြီးများမှာ ပို၍ ရှည်သည်။ လမ်းသွားလျှင်

ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်သွားသည်။ မျက်နှာ တွင် ပါးရိုး
ငေါ့နေအောင်ထွက်သည်။ သူ့ဆံပင်သည် သူများထက် ရှည်သည်။ မျက်လုံးအိမ်သည်
လည်း သူများထက်ပို၍ ကြီးသည်။ သူငယ်အိမ်မှာ နက်မှောင်သည်။ လက်ဖဝါးမှ
လက်ချောင်းကြီးများ ကားထွက်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာပင်
အားရစရာကောင်းလှသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမူ အရာ အားလုံးမှာ
တစ်စုံတစ်ခုကို ချုပ်ထိန်းထားရသည့် အမူအရာမျိုးဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ အံ့ဩစရာ
ကောင်းလှသည်။ သူနှင့် ရင်းနှီးဖို့ကား မလွယ်လှ။

သူ့ထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခုကြားရသည်။
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာပင်။ ကျွန်း ပေါ်တွင် ဝက်သက်ပေါက်နေသည်။
ဝက်သက်ရောဂါမှာ ကျွန်းသားများဖြစ်သည့် “ကနာကာ” လူမျိုးတို့ တွင်
အလွန်အသေအပျောက်များသည်။ ကပ်ရောဂါတစ်ခုဖြစ်သည်။ ယခုကား
သူတို့အားလုံးကို အေပီယာသို့ သယ်ဆောင်သွားမည့်မော်တော်မှ
သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ဝက်သက်ပေါက်နေသည်။ ထိုသင်္ဘောသားကို ဆေးရုံ
တင်ထားရသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံး ရောဂါမကူးစက်ဟု သေချာမှသာ
မော်တော်ကို အေပီယာသို့ ဆိုက်ကပ်ခွင့်ပြုမည်ဟု သံကြိုးလာသည်။

‘ဒီလိုဆိုတော့ ဒီမှာ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်လောက်နေရမယ့် သဘောပဲ’

‘အေပီယာက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ရောက်စေချင်တာ’ မက္ကဖိုင်က ဆိုသည်။

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဝက်သက် မရှိတော့ဘူးဆိုတောင်
မျက်နှာဖြူတွေပဲ လိုက် ခွင့်ပြုမှာ၊ ကျွန်းသားတွေကိုတော့ သုံးလ
ကူးသန်းခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီမှာ ဟိုတယ်ရှိလား’ မစ္စက်မက္ကဖိုင်က မေးသည်။

ဒေဗီဆန်၏ ရယ်သံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။

‘မရှိဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘုရင်ခံ ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီလိုလေ၊ ဒီက ကမ်းနားမှာ အခန်းငှားစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အခု မိုးတိတ်ရင် သွားကြည့်ကြတာပေါ့။
ဟန်ကျပန်ကျနေရဖို့တော့ မမျှော်လင့်နဲ့၊ အိပ်စရာ နေရာနဲ့ မိုးလုံလေလုံ အခန်းလေးတစ်ခုရရင်ပဲ တော်လှပြီမှတ်’

မိုးကား စဲဖွယ်မမြင်။ ထို့ကြောင့် ထီး၊ မိုးကာအကျတို့ဖြင့်
ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်း ကလေးတွင် မြို့ဟူ၍ မရှိ။ အရာရှိများ
နေကြသည့် အိမ်ကလေးများ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုသာရှိသည်။ ကုန်ရုံများနောက်
အုန်းခြံအလယ်၌ ကျွန်းသားများ၏ တဲကလေးများရှိသည်။ သူတို့တည်းခိုမည့် အိမ်
သို့ ငါးမိနစ်ခန့်လျှောက်ရသည်။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်။ အိမ်ရှေ့တွင်
ဝရံတာကျယ်ကျယ်ရှိသည်။ အမိုး ကား သွပ်မိုးဖြစ်သည်။ ပိုင်ရှင်၏ နာမည်မှာ
ဟွန်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကပြားဖြစ်သည်။ ကျွန်းသူတစ် ယောက်ကို ယူထားသည်။
ညိုမည်းမည်း ကလေးနှစ်ယောက်ရှိနေပြီ။ သူတို့သည် အောက်ထပ် အခန်း
တစ်ခုတွင်နေကြသည်။ ထိုအခန်းကား ရောင်းချစရာ ပစ္စည်းများ ထားသည့်
စတိုးခန်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ သည် ကပြားဖြစ်သည်။ ကျွန်းသူတစ်ယောက်ကို
ယူထားသည်။ ညိုမည်းမည်းကလေးနှစ်ယောက်ရှိ နေပြီ။ သူတို့သည်
အောက်ထပ်အခန်းတစ်ခုတွင် နေကြသည်။ ထိုအခန်းကား ရောင်းချစရာ ပစ္စည်း
များထားသည့် စတိုးခန်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ခြံတွက် စည်သွပ်ဘူးနှင့် ကျွန်းဖြစ်
အဝတ်အထည်တို့ဝယ်နိုင် သည်။ သူတို့နေရမည့် အခန်းတွင်
အိမ်ထောင်ပရိဘောဂမရှိ။ မက္ကဖိုင်လင်မယားတည်းခိုရမည့် အခန်း တွင်
အိပ်ရာတစ်ခု၊ ခြင်ထောင်တစ်ခု၊ ခနော်ခနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်ခု၊ မျက်နှာသစ်ကန်
တစ်ခုသာရှိ သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိသည်။ မိုးကား
ငြိုးမာန်တကြီး ရွာချနေသည်။ မစဲသေး။

‘ကျွန်မတော့ လိုတာလေးတွေပဲဖြည့်မယ်’

မစ္စကဲမက္ကဖိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

သူ့သေတ္တာကို ဖွင့်နေစဉ် မစ္စကဲဒေဗီဆန် ဝင်လာသည်။ သူ့အမူအရာမှာ ပျက်စီးလှသည်။ အခြေအနေကြောင့် စိတ်ပျက်ဟန် မတူ။

‘အပ်နဲ့ အပ်ချည်သာ ရှာပါရှင်၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ ခြင်တောင်စုတ်ကို ဖာထေးလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ရင် ဒီည တစ်မှေးမှ အိပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ခြင် အတော်ကိုက်သလားဗျ’

ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်က စူးစမ်းသည်။

‘ဒီရာသီက ခြင်ပေါတဲ့ ရာသီရှင့်၊ အေပီယာရောက်တော့ ရှင်တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ မှာ အစိုးရ အိမ်တော်က ပါတီဖိတ်လို့သွားရင် အမျိုးသမီးတွေ အတွက် ခေါင်းအုံးစွပ်လို အိတ်ရှည်ကြီးတွေ ပေး တယ်၊ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ခြင်ရန်က ကာကွယ်ရအောင် စွပ်ထားဖို့လေ’

‘အေးဗျာ၊ ခဏလေးလောက် မိုးစဲသွားရင် ကောင်းမှာပဲ၊ နေလေးများထွက်လာလိုက်ရင် ဘယ် လောက် ကောင်းမလဲ’

‘အမယ်လေး၊ မိုးစဲအောင် စောင့်ဖို့တော့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့၊ ပါဂိုပါဂိုယာ ပစ်ဖိတ်ဒေသမှာ မိုး အများဆုံးဒေသတစ်ခုပဲ။ တွေ့ရဲ့လား၊ ဟောဟိုက တောင်ကုန်းတွေ၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်အော်ကလေး၊ မိုးကို ဖိတ်ခေါ်နေတဲ့ ပထဝီဝင်လေ။ ပြီးတော့ ဒီအချိန်က တစ်နှစ်လုံးမှာ မိုးအများဆုံး အချိန်ရှင့်’

မက္ကဖိုင်၏ မိန်းမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မစ္စကဲမက္ကဖိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ် နေသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် အားပေးမှ ဟု သဘောရလာသည်။ ပစ်စလက်ခတ်နေတတ်သူများကို တွေ့ ရသည့်အခါ မစ္စကဲဒေဗီဆန် စိတ်တိုလာသည်။ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းများကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

‘ကဲ ကဲ၊ ရှင့်အထုပ်အပိုးတွေ ဖြေနေတုန်း ကျွန်မက ရှင်တို့
ခြင်တောင်စုတ်ကို ဖာပေးမယ်၊ ထမင်းစားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါက်တာမက္ကဖိုင်က
သင်္ဘောဆိပ်သွားပြီး ရှင်တို့ပစ္စည်းတွေ မိုးလွတ်တဲ့ နေရာမှာ ထားရဲ့လားဆိုတာ
ကြည့်ချေပေါ့၊ ဒီက ကျွန်းသားတွေကတော့ သိပ်ပြီး တာဝန်ကျေတယ်။ ဒီလိုပဲရှင့်၊
မလိုမှဖြစ်တတ်တာမျိုး၊ သူတို့က နည်းနည်းလေး ဂရုမစိုက်လိုက်ဘူးဆိုရင်
မိုးထဲမှာပဲ ရှင့် ပစ္စည်းတွေ ပစ်ထားလိုက်မှာပဲ’

မက္ကဖိုင်သည်မိုးကာအကျ...ကိုရုံကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားသည်။
အောက်ထပ်အခန်းဝတွင် မစ္စတာဟွန်းသည်သူတို့စီးလာခဲ့သော
သင်္ဘောမှဘဏ္ဍာစိုးနှင့် စကားပြောနေသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့်အတူ
ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါလာသည်။ ထိုသူမှာ ဒုတိယတန်း
ခရီးသည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို သင်္ဘောပေါ်တွင် ခဏခဏ တွေ့ဖူးသဖြင့်
မျက်နှာကို ကျက်မိနေပြီ။ ဘဏ္ဍာစိုးကား ပိန်ရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်သည်။
မက္ကဖိုင်ဖြတ်သွားသည့်အခါ ခေါင်းဆတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဝက်သက်ပေါက်လိုက်တာ ဆိုးတာပဲ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာတို့
နေရာထိုင်ခင်း ပြည့်စုံကြပြီ ပေါ့’

မက္ကဖိုင်မှာ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် ရင်းနှီးသလို ရှိသော်လည်း ကောင်းကောင်း
စကားမပြောချင်လှ။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းရပါတယ်’

‘ဟောဒီက မစ္စသွမ်မဆန်လည်း ဒေါက်တာတို့နဲ့ အတူ အေပီယာကို
လိုက်မှာပဲခင်ဗျ၊ တည်းခို စရာ မရှိလို့ ခေါ်လာခဲ့တာ’

ဘဏ္ဍာစိုးဘေးတွင် ရပ်နေသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့်ရှိ
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်ဖွံ့ဖွံ့။ ဆင်ယင်
မွမ်းမံထားသဖြင့် လှသလိုလို။ ဂါဝန်အဖြူ ဝတ်ကာ ဦးထုပ်ဖြူ ကြီး

ဆောင်းထားသည်။ ခြေသလုံးသားများသည် ခြေအိတ်ဖြူကို ဖောက်ထွင်းကာ ခုံးကြွ
ထွက်နေ သည်။ မက္ကဖိုင်ကို ဖိတ်ခေါ်သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးပြသည်။

‘ဒီ အခန်းကျဉ်းလေးကို တစ်နေ့ တစ်ဒေါ်လာခွဲ ပေးရမတဲ့ ရှင်’

မစ္စသွမ်မဆန်၏ အသံသည် စူးရှသည်။

ဟွန်းကား ပြုံး၍ သာ နေသည်။

‘မစ္စကဟွန်း မေးကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လောက် လျှော့နိုင်မလဲလို့’

‘အိုး...ဒီအခန်းလေးများတော့ရှင်၊ ဒီလိုလုပ်ပါ၊ တစ်ဒေါ်လာပဲ
ပေးနိုင်မယ်၊ ဒါထက်တော့ တစ်ပြားမှ ပိုပြီး မပေးနိုင်ဘူး’

ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင် ပြုံးလိုက်သည်။ ရဲတင်းလှသည့် အမူအရာကို
သူသဘောကျသည်။ သူ ဆိုလျှင်ကား တောင်းသမျှ ပေးလိုက်သည်။
ဈေးဆစ်သည်ကို ဝါသနာမပါ။ ဟွန်း၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီးကြောင့် လက်ခံလိုက်ပါမယ်ဗျာ’ ဟွန်းက
လျှော့ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ မတ်တတ်ကြီး၊ ဝင်ကြပါဦးလား’ မစ္စသွမ်မဆန်က
ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေဆီသွားပြီးကြည့်ဦးမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’
မက္ကဖိုင်က ငြင်းသည်။

ပြီးလျှင် မိုးထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မိုးကာ မတိတ်သေး။ ရှေ့တွင်
ဘာမျှမမြင်ရ။ ကမ်းတွင် ကျွန်း သားနှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို တွေ့ရသည်။
မလုံတလုံ လာဗာလာဗာများကို ဝတ်ထားကြသည်။ သူ့ကိုပြုံးကာ ရယ်ကာ
သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ဘာပြောမှန်း သူ နားမလည်။ နှုတ်
ဆက်စကား ဆိုသည်ဟူ၍ သာ သာမန်အားဖြင့် မှတ်ထားလိုက်သည်။ သူတို့ကား

အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်မိမိနဲ့ ရွာနေသည့် မိုးကိုပင် အမှုမထားကြ။

မက္ကဖိုင် ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ထမင်းစားချိန် ဖြစ်သည်။ ဟွန်း၏ ဧည့်ခန်းတွင် ထမင်းပွဲပြင်ထား သည်။ ဧည့်ခန်း ဆိုရသော်လည်း ဟန်ကျပန်ကျ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံ ကား ရှိသည်။ မိုးမပြတ်သည့် ဒေသမို့ အောက်သိုးသိုးအနံ့ကား မပျောက်။ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ပတ်ဝန်း ကျင်ပေတည်း။ သူ ရောက်သည့်တိုင် ဒေဗီဆန်မရောက်လာသေး။

‘ဘုရင်ခံနဲ့ တွေ့နေတယ် ထင်တယ်၊ ဟိုမှာတောင် ထမင်းစားမလား မသိဘူး’ ဟု မစ္စကဒေဗီ ဆန်က ထင်ကြေးပေးသည်။

ဟမ်ဗာဂါးဟု ခေါ်သည့် ပေါင်မုန့်အသားညှပ်ကျွေးသည်။ ဟွန်းသည် အနားတွင်စောင့်ကာ လို သည်ကို ပေးရန် ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတည်းခိုတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား မစ္စတာဟွန်း’ မက္ကဖိုင်က မစ္စသွမ်မဆန်ကို ရည်ရွယ်၍ မေးလိုက်သည်။

‘အခန်းငှားရုံပါပဲ ခင်ဗျာ၊ သူ့ထမင်းသူ ယူစားမယ်တဲ့’

ဟွန်းက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘သူ့ကို အောက်ထပ်မှာ ထားတာက ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရအောင်လို့’

‘သဘောပေါ် အတူပါလာတဲ့ ခရီးသည်ထဲကလား’ မစ္စကဒေဗီက မေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒုတိယတန်း ခရီးသည်ပါ၊ သူလည်း အေပီယာကို သွားမလို့၊ ဟိုမှာ ငွေကိုင်စာရေး လုပ်မလို့ဆို ထင်ပါရဲ့’

‘အိုး....ဟုတ်လား’

ဟွန်းထွက်သွားသည့်အခါ မက္ကဖိုင်က စကားစသည်။

‘ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ထမင်းယူစားရတာ ဘယ်လောက်
အရသာရှိမလဲဗျာ၊ ပျင်းစရာ ကောင်း မှာပေါ့’

‘ဒုတိယတန်းခရီးသည်ဆိုတော့ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ကျွန်မ
မှန်းကြည့်နေတယ်’ မစ္စကဒေဗီဆန်၏ အသံဖြစ်သည်။

‘သူ့နာမည်က သွမ်မဆန်တဲ့၊ ဟွန်းဆီကို ဘဏ္ဍာစိုး ခေါ်လာတုန်းက
ကျွန်တော်ရှိတယ် ခင်ဗျ’

‘ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးညက အိုးသူကြီးနဲ့အတူ တွဲကတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘သူ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘယ်လို မိန်းမလဲလို့ အဲဒီ တုန်းကတည်းက
စဉ်းစားနေတာ။ ကျွန်မ စိတ်ထဲတော့ ဒီမိန်းမဟာ ခပ်ပျံ့ပျံ့ထဲက ဖြစ်မှာပဲ’

‘ကြည့်ရတာ တယ် ဟန်ပုံ မရပါဘူး’

သို့နှင့် ထွေရာလေးပါး ပြောကာ ထမင်းစား အပြီးတွင် စောစောစီးစီး
လူချင်းခွဲကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် မိုးတိတ်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းကင်ကား ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှ။
မိုးတိမ်များ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်အော်တစ်လျှောက် တွင်
အမေရိကန်တို့ ဖောက်ထားသည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခြေညောင်းလက်ဆန့် ဆိုသလို
လမ်း လျှောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အပြန်တွင်ကား ဒေဗီဆန် ရောက်နေပြီကို တွေ့ရသည်။

‘ဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်၊ စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ၊ ဘုရင်ခံနဲ့
ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူး၊ သူလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့’ ဒေဗီဆန်
စိတ်ရှုပ်နေသည်။

‘မစ္စတာ ဒေဗီဆန်တို့ကတော့ သူ့အလုပ်ကိုပဲ စိတ်စောနေတာရှင်’
ဒေဗီဆန်ကတော်က သူ့ ယောက်ျားကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ဒေဗီဆန်သည် ဝရန်တာတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အေပီယာက ခွာခဲ့တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီ၊
ကျွန်းသားသာသနာပြုတွေ လက်ထဲ အပ်ထားခဲ့ရတာ ပဲ၊ သူတို့က သိပ်စိတ်ချရတာ
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့တစ်တွေဟာ လူကောင်း တွေ၊ ဘုရားသခင် ဒဏ်ခတ်ခံရမှာ
ကြောက်တဲ့ လူတွေ၊ ဘုရား တရား ကြည်ညိုတဲ့လူတွေ၊ တကယ့်
ခရစ်ယာန်တွေဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့
တက်တက်ကြွကြွ မရှိလှဘူး၊ ထက်ထက်သန်သန်မလုပ်နိုင်ကြဘူး၊
အရေးကြုံပြီဆိုရင် တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်တော့ သက်လုံ ကောင်း ကြပါရဲ့၊
ဒါပေမဲ့တကယ့်အရေးကျတော့မခံနိုင်ကြတော့ဘူး။ ကြာတော့ လျော့ရီလျော့ရဲ
ဖြစ်လာတာပဲ’

ဒေဗီဆန်သည် ဝရန်တာတွင် မလုပ်မရှား ရပ်နေသည်။ သူ့ကို
ကြည့်ရသည်မှာပင် အားတက် စရာ ကောင်းလှသည်။ သူ့စကား၊ သူ့အသံ၊
သူ့အမူအရာတို့မှာ ထက်သန်လှသည်။ သူ့လုပ်ငန်းကို သူ သစ္စာရှိကြောင်း
ယုံမှားစရာ မလိုတော့။

‘သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ အကိုင်းအခက်တွေ ခြောက်ပြီး သေသွားပြီဆိုရင်
ခုတ်လှဲပြီး မီးရှို့လိုက် ရုံပဲ၊ လုပ်ငန်းမှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်တော့
ဒီအတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ’

ညနေပိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် အခန်းထဲတွင်
လင်မယားနှစ်စုံတွဲ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင် နေကြသည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်မှာ လုပ်စရာရှိသည့်
ဗာဟီရတို့ကို လုပ်နေသည်။ ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင် ကား ဆေးတံကို မီးညှို့နေသည်။

ဒေဗီဆန်သည် သူ့လုပ်ငန်းကို စားမြုံ့ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ကျွန်းတွေ ရောက်သွားတုန်းက ကျွန်းသားတွေရဲ့ စိတ်ထားတွေဟာ အင်မ တန်ရိုင်းတာပဲ။ ကုသိုလ် အကုသိုလ် မခွဲနိုင်ဘူး၊ ပညတ်ချက်မှန်သမျှ ချိုးဖောက်ဖို့ဝန်မလေးဘူး၊ သူတို့ အပြုအမူဟာ ဘုရားသခင်မကြိုက်တဲ့ အပြုအမူဆိုတာ လုံးလုံး မရိပ်မိကြဘူး။ အခက်တကား အခက် ဆုံးအလုပ်ကတော့ကုသိုလ်စိတ်၊ အကုသိုလ်စိတ်ကိုသူတို့ရင်ထဲစိမ့်ဝင်အောင်သွင်းပေးရတဲ့ အလုပ်ပဲ’

ဒေဗီဆန်သည် ဆော်လမွန်ကျွန်းစုတွင် သာသနာပြု လုပ်ငန်း လုပ်နေသည်မှာ ငါးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ယင်းနောက်တွင်မှ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမကား တရုတ်ပြည်တွင် တာဝန်ကျသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဗောဓိတွန် သာသနာပြု ညီလာခံတစ်ခု၌ တွေ့ကြသည်။ လက်ထပ်ပြီး နောက် ဤကျွန်းစုသို့ ပို့လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဒေဗီဆန်၏ ပြောဆိုပြုမူ လုပ်ကိုင်ပုံအရဆိုလျှင် တစ်ခုကိုကား သေသေချာချာအကဲခတ်၍ ရသည်။ ယင်းမှာ သူ၏ မလျှော့သော လုံ့လနှင့် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆရာ ဝန်သာသနာပြုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချိန်မရွေး အကူအညီလိုသည့် နေရာသို့ သွားရမည်မှာ သေချာ သည်။ ပစ်ဖိတ်ဒေသလို လှိုင်းလေကြီးသည့် ဒေသမျိုးတွင် သင်္ဘောငယ်လေးပင် လှိုင်းလေအကြား၌ စိတ်မချရ။ သို့ငြားလည်းဒေဗီဆန်သည်လှေငယ်တက်ငယ်ကလေးဖြင့် လိုသည့် အရပ်သို့သွားရသည်။ အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားရသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဒေဗီဆန်သေလေပြီလား၊ ရှင်လေပြီလား မသိရသည့် အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ။ သူ့မိန်းမမှာ ရင်တမမနှင့် ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုအောက်မေ့ ကာ နေရသည်။ စွန့်စားခန်းများကား ပြောမကုန်နိုင်အောင် များလှသည်။

‘မသွားပါနဲ့၊ လှိုင်းလေငြိမ်မှ သွားပါလို့ တားရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း များလှပါပြီရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစကားကို သူ နားမထောင်ပါဘူး၊ သူဟာ သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ၊ လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်သူ တားတား မရတော့ဘူး၊ လုပ်တော့တာပဲ၊ သွားတော့တာပဲ’

‘ဘုရားသခင်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ယုံကြည်ကြပါလို့ ကိုယ်က တတွတ်တွတ်ပြောနေပြီးမှ ကိုယ့် ကိုယ်တိုင်ကျတော့ နောက်တွန့်နေမယ်ဆိုရင် သူတို့တစ်တွေက ကိုယ့်ကိုယ်ဘယ်မှာ အယုံအကြည်ရှိ တော့မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ သူတို့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကျွန်တော့်ကို အခေါ်လွှတ် တယ်၊ ကျွန်တော်လာမယ်ဆိုတာ သူတို့ယုံတယ်၊ လူတွေကို ဒုက္ခတွင်းက ကယ်တင်နေတဲ့ ကျွန်တော့် ကို ဘုရားသခင်က ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေပါဘူး’

ဒေါက်တာမက္ကဖိုင်ကား သူရဲဘောနည်းသူဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်တွင် ကျင်းထဲ၌ ဝပ်နေရာမှာပင် ဗုံးသံ၊ အမြောက်သံကို ကြောက်သည်။ ရှေ့တန်းတွင် ခွဲစိတ်နေစဉ် သေနတ်သံကြားလျှင် ချွေးပြန်လာ သည်။ လက်တုန်လာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေဗီဆန်၏ အတွေ့အကြုံတို့ကို ကြားရသည့်အခါ တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ့ကို ကြည့်မိသည်။

‘အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားလို သတ္တိကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်ချင်လိုက်တာ’

‘လွယ်ပါတယ်၊ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသာ အောက်မေ့လိုက်ပါ’

ဒေဗီဆန်က အဖြေပေးသည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် စောစောပိုင်းက အတွေ့အကြုံတို့ကို ပြန်လည်အောက်မေ့လာသည်။

‘တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံကြရတယ်၊ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့

မျက်ရည်များတောင်လည်လာမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်
နေ့ရော ညရော အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အနားမနေကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုးတက်မှု
အရိပ် အယောင်ဆိုတာ ဘာမှမမြင်ရဘူး။ သူသာ မရှိရင်
ကျွန်တော်ဘယ်လိုရပ်တည်ရမလဲ၊ မစဉ်းစားရဲဘူး။ အဲဒီ အခါမျိုးမှာ သူက
ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်တယ်။ အားပေးတယ်’

မစ္စကဒေဗီဆန်သည် ရှက်သွေးဖြာလာသည်။ ခေါင်းကိုပင်
မဖော်နိုင်တော့။ ငဲ့၍ သာ နေသည်။ လက်များ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။
စကားပြောရန်ပင် မတတ်နိုင်တော့သလို ဖြစ်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ ကူညီမယ့် လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊
တိုင်းပြည်နဲ့ကလည်း မိုင်ပေါင်း ထောင်ကျော် ဝေးနေတယ်။ တကယ်ပါပဲဗျာ၊
တောအုပ်အလယ်ရောက်နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ အမှောင်ထု ထဲမှာပါ။ ကျွန်တော်
စိတ်ဓာတ်ပျက်လာတယ်၊ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမက သူ့အလုပ်တွေဘေးချ
ထားပြီး သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး ဖတ်တော့တာပဲ၊ သူတို့ကို ဒုက္ခတွင်းက
ကယ်တင်မယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ အခါမှာ အားပြည့်လာတယ်၊
စိတ်ဓာတ်တက်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင်မကြည့်ရှုခြင်းနဲ့ ငါဟာ
သူတို့ကို ကယ်တင်ရမယ်လို့ အားတင်းလာရတယ်’

ဒေဗီဆန်သည် စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။
စားပွဲကို ကျမ်းစာတင်ဖတ် သည့် ခုံကလေးဟု ယူဆဟန် တူသည်။

‘သူတို့တစ်တွေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကတော့ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ကို
ဆိုးသွမ်းတာပဲ၊ အဲဒါ ဟာ သူတို့ရဲ့ သဘာဝလိုဖြစ်နေတော့ သူတို့အပြစ်ကို သူတို့
ပြန်မြင်အောင် လုပ်ဖို့ သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဒုစရိုက်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ ခေါ်တယ်ဆိုတာ
ရှင်းပြရတာ မလွယ်လှဘူး။ မုဒိမ်းကျင့်တာ၊ လိမ်လည် တာ၊
ခိုးပုဂံတာသာဒုစရိုက်မဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာအဝတ်အစားမကပ်တာလည်း
ဒုစရိုက်ပဲ၊ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းမလာတာလည်း ဒုစရိုက်ပဲဆိုတာသိနားလည်အောင်

မနည်းပြောဟော ယူရတယ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရင်သားဖော်တာလည်း
ဒုစရိုက်ပဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဘောင်းဘီမဝတ် တာလည်း ဒုစရိုက်ပဲလို့
ပညတ်ရတော့တာပဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်သလဲ’

‘ဒဏ်ရိုက်ရတာ ပေါ့၊ ဒုစရိုက်လုပ်ရင်ပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုတာ
လက်တွေ့သင်ပြပေးရတဲ့ သဘော ပါပဲ။ ဘုရားကျောင်းမလာရင်၊ ကပွဲလုပ်ရင်၊
ဝတ်လစ်စလစ်နီးပါး ဝတ်ဆင်ရင် ဒဏ်ရိုက်တယ်၊ ငွေဒဏ် ရှိတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်
အလုပ်နဲ့ ပေးဆပ်ရတဲ့ ဒဏ်လည်း ရှိတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ မပေးရင်ရော’

‘ဘယ့်နှယ် မပေးဘဲ နေနိုင်မလဲ ခင်ဗျ’

‘မစ္စတာ ဒေဗီဆန်ကို အန်တုဝံတဲ့ လူဟာ သူရဲကောင်းပဲရှင်’ သူ့မိန်းမက
အသံမာမာဖြင့် ဝင်၍ ပြောသည်။

မက္ကဖိုင်သည် ဒေဗီဆန်ကို မသက်မသာ ကြည့်လိုက်သည်။
ကြားရသမျှကား အံ့ဩစရာချည်း ပင်။ သို့သော်လည်း ယင်းတို့ကို
မထောက်ခံကြောင်း၊ သဘောမကျကြောင်း ပြောရန် ဝန်လေးသည်။

‘နောက်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်အနေနဲ့ အပြစ်ရှိတဲ့လူကို ခရစ်ယာန်
ဘုရားကျောင်းက ထုတ်ပစ်နိုင်တယ်’

‘ဒီတော့ သူတို့မှာ ထိခိုက်ရောလား’

ဒေဗီဆန်သည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်ချင်း
ပွတ်နေသည်။

‘ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့အုန်းဆန်တွေ မရောင်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊
ငါးဖမ်းတဲ့အခါမှာလည်း ဝေစု မရတော့ဘူး၊ ထမင်းအိုး ကွဲတာနဲ့ အတူတူပဲ ခင်ဗျ။

ဒီတော့ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းက အထုတ်မခံ နိုင်ကြဘူး၊’

‘ဖရက်အိုလဆန် အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါလား၊’ သူ့မိန်းမက တိုက်တွန်းသည်။

ဒေဗီဆန်သည် မက္ကဖိုင်ကို အရောင်လက်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်သည်။

‘ဖရက်အိုလဆန်ဆိုတာ အဲဒီ ကျွန်းတွေမှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာကပဲ နေထိုင်စီးပွားရှာ လာတဲ့ ဒတ်ချ်လူမျိုး ကုန်သည်တစ်ယောက်ပေါ့။ ကုန်သည်ဆိုတော့ ချမ်းသာတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် တို့ သာသနာပြုတွေ ရောက်လာတာကို သိပ်မကြိုက်ချင်လှဘူး၊ သူတို့ချည်းဆိုတော့ သူ့မင်း သူ့ချင်း ပေါ့။ ကျွန်းသားတွေဆီက အုန်းဆန်ကို ကြိုက်သလို ခြယ်လှယ်ပြီး ဝယ်ယူတယ်၊ ပစ္စည်း ပေးချင်ပေး တယ်၊ ဝီစကီနဲ့ လဲချင် လဲတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အရက်အိုး၊သူ့ကို သတိပေးတယ်၊ အကျင့်ဆိုး ပြင်ဖို့ ပြောတယ်၊ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရယ်လွှတ်လိုက်သေးတယ်’

ဒေဗီဆန်၏ အသံသည် မာလာသည်။ ဤနေရာတွင် တစ်မိနစ်ခန့် ရပ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေ ခြင်းသည်ပင် လန့်ဖျပ်စရာ ကောင်းနေသည်။

‘အဲ၊ နှစ်နှစ်လောက်ရှိတော့ ဒီလူဟာ ပျက်စီး ဆုံးပါးတော့တာပဲ။ အနှစ်အစိတ်လောက်အတွင်း စုဆောင်းခဲ့သမျှ ကုန်ပါလေရော၊ ကုန်းကောက်စရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့် ဆီလာပြီး ဒူးထောက်ရတဲ့ အထိပဲ၊ ဆစ်ဒနီကို သွားဖို့ ခရီးစရိတ်တောင်း လာတယ်’

‘မစ္စတာ ဒေဗီဆန်ဆီ ဖရက် ရောက်လာပုံကလေးကို ရှင်တို့ မြင်စေချင်တယ်။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် လူချောပေါ့၊ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနဲ့၊ အခုတော့ မှတ်မိစရာတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ပိန်ချုံးသွားလိုက်တာ၊ ချက် ချင်း ဇရာထောင်းသွားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ’ မစ္စကဒေဗီဆန်က ဝင်၍ ထောက်သည်။

ဒေဗီဆန်သည် ည၏ အမှောင်ထုဆီသို့ သတိလစ်ဟင်းသော
အကြည့်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ သည်။ မိုးကား ရွာသွန်းစ ပြုနေပြီ။

ထိုခဏတွင် အောက်ထပ်မှ အသံဗလံများကြားရသည်။ ဒေဗီဆန်သည်
သူ့မိန်းမဆီသို့ လှည့် ကြည့်ရင်း မျက်လုံးဖြင့် “ဘာသံလဲ”ဟု မေးနေသည်။ စူးရှ
ကျယ်လောင်သည့် ဓာတ်စက်သံဖြစ်သည်။ သီချင်းသံကား ဆူညံနေသည်။

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

မစ္စက်ဒေဗီဆန်သည် ညှပ်မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်သည်။

‘ဒုတိယတန်း ခရီးသည်တစ်ယောက် အောက်ထပ်က အခန်းတစ်ခုထဲမှာ
တည်းခိုနေတယ်၊ အဲဒီ အခန်းက လာတဲ့ အသံ ဖြစ်မှာပဲ’

သူတို့အားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ ချက်ချင်းပင်ကသည့် အသံကိုပါ
ကြားလာရသည်။ ထို့နောက် သီချင်းသံရပ်သွားသည်။ ပြီးလျှင် ပုလင်းဖွင့်သံ၊
စကားပြောသံ၊ ရယ်သံတို့ ဆူညံလာသည်။

‘ဧကန္တ သင်္ဘောပေါ်က ခရီးသွားဖော်တွေကို နှုတ်ဆက်ပွဲပါတီ
ပေးနေပြီနဲ့ တူတယ်၊ သင်္ဘော က ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ထွက်မယ် မဟုတ်လား’

မက္ကဖိုင်က မှန်းဆလိုက်သည်။

ဒေဗီဆန်ထံမှ စကားပြန်မရ။ သူသည် နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

‘အဆင်သင့်ပဲလား’ သူ့မိန်းမကို မေးလိုက်သည်။

မစ္စက်ဒေဗီဆန်လည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အသင့်ပါပဲ’

‘အိပ်ရာဝင်ဖို့ စောပါသေးတယ်ဗျာ’ မက္ကဖိုင်၏ အသံ ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မတို့ ဖတ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်ရှင့်၊ မအိပ်ခင် သမ္မာကျမ်းစာထဲက

အခန်းတစ်ခုတော့ ပြီးအောင် ဖတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဝေဖန် ဆွေးနွေးကြမယ်။ အဲဒါက စိတ်တန်ခိုး ကြီးထွားလာစေတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းကောင်းတစ်ခုပဲ’

သူတို့နှစ်စုံတွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် မက္ကဖိုင်လင်မယားသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အ တန်ကြာအောင် စကားမပြောကြ။

‘ဖဲထုပ်သွားယူမှပဲ ထင်တယ်’ မက္ကဖိုင်က အကြံပေးသည်။

သူ့မိန်းမက သူ့ကို သံသယအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေဗီဆန်လင်မယားနှင့် တောင် တောင်အီအီ ပြောကြပြီးနောက် မစ္စက မက္ကဖိုင်၏ စိတ်သည် မအီမသာ ဖြစ်ကာ လေးလံ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ဒေဗီဆန်တို့ အချိန်မရွေး ထွက်လာနိုင်သဖြင့် သူတို့ရှေ့၌ ဖဲမကစားချင်။ မက္ကဖိုင်သည် ဖဲထုပ် ယူလာပြီးနောက်တစ်ယောက်တည်း ရသေ့စိတ်ဖြေကစားနေသည်။ သူ့မိန်းမမှာ မလုံစိတ်နှင့်သာကြည့် နေရသည်။ အောက်ထပ်မှ အသံများကား ဆူညံလျက်။

နောက်တစ်နေ့ကား သာယာသည်။ ပါဂိုပါဂိုတွင် ဆယ့်ငါးရက်ခန့်သောင်တင်နေမည်ဖြစ်ရာ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုရန် မက္ကဖိုင်တို့ လင်မယားစိတ်ကူးပေါက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိပ်ကမ်းသို့သွားကာ သူတို့ပစ္စည်းများထဲမှ စာအုပ်သေတ္တာကိုဖွင့်ကာ စာအုပ်များ သယ်လာကြသည်။ မက္ကဖိုင်သည် ရေတပ်ဆေးရုံအုပ်နှင့် တွေ့ကာ သူနှင့်အတူ လူနာများကိုလှည့်၍ ကြည့်သည်။ ဘုရင်ခံ ထံသို့ သွား၍ တွေ့သည်။ လမ်းတွင် မစ္စသွမ်မဆန်ကို တွေ့သည်။ မက္ကဖိုင်က ဦးထုပ်ချွတ်ကာ နှုတ်ဆက်လျှင် မစ္စသွမ်မဆန်က ‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါရှင်’ ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မနေ့ကလိုပင် အဖြူဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

‘ဝတ်ထားပုံက ကြည့်ရတာ မဟန်ဘူးရှင်’ မစ္စကမက္ကဖိုင်က သူ့ယောက်ျားကို ပြောသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မစ္စသွမ်မဆန်ကို ဝရန်တာ၌ တွေ့ရသည်။ ဟွန်း၏

ကလေးတစ်ယောက် နှင့် ဆော့ကစားနေသည်။

‘စကားလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်ပါလားကွာ၊ ဒီမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရယ်၊ တို့က သူ့ကို မပြောမဆို နေမယ်ဆိုရင် မကောင်းပါဘူး’

မစ္စက်မက္ကဖိုင်ကား ရှက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ယောက်ျားအလိုကျ ပြုမူ ဆက်ဆံတတ်သည်။

‘ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ခရီးဖော်တွေ ထင်ပါရဲ့နော်’ သူ့စကားမှာ တစ်မျိုးကြီးပင်ဖြစ်သည်။

‘ဒီအိမ်လေး ကျဉ်းခလုတ်ထဲ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲနော်၊ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒါ တောင် ကျွန်မအဖို့ ဒီအခန်းလေး ရတာ ပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောကြသေးတယ်၊ ကျန်းသားတွေနဲ့ အတူမနေရတာ တော်သေးတာပေါ့။ တချို့ နေကြရသတဲ့၊ ဒီမှာ ဘာလို့ ဟိုတယ် မရှိသလဲ မသိဘူး’ မစ္စသွမ်မဆန်က ပြန်ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားအနည်းငယ်ပြောကြသည်။ မစ္စသွမ်မဆန်၏ အသံသည် ကျယ်သည်။ နှုတ်သွက် လျှာသွက်ဖြစ်သည်။ အကြာကြီး စကားကြောရှည်ချင်ဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စက်မက္က ဖိုင်မှာ နှုတ်နည်းသူ ဖြစ်လေရာစကားဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မသွားဦးမှနဲ့ တူတယ်’

ညနေပိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်ပိုင်း၌ ဒေဗီဆန်က မစ္စသွမ်မဆန်အကြောင်းကို ပြောသည်။

‘အောက်ထပ်က မိန်းမရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရေတပ်သားတွေ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုများ အသိဖွဲ့ လာခဲ့သလဲ မသိဘူး’

‘ဘယ်သူ့ရယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိလှမယ့်ဟာ မဟုတ်ပါဘူး’ မစ္စက်ဒေဗီဆန်က

ဆိုသည်။

သူတို့အားလုံးမှာ ပျင်းရိနွမ်းနယ်နေကြပြီ။ တစ်နေကုန်ခဲ့သည် ဆိုရသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကုန်လွန်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

‘အေးဗျာ၊ ဒီလိုနဲ့ ဆယ့်ငါးရက်လုံးလုံး နေရဦးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်နေရမှန်း မသိဘူး’ မက္ကဖိုင်ကား စိတ်ပျက်လှသည်။

ဒေဗီဆန်က ‘တစ်နေ့တာရဲ့ အချိန်ကို ပိုင်းခြားထားလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ နာရီတချို့ကို စာဖတ်ဖို့၊ တချို့ကို ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖို့၊ ကျန်တချို့ကို အပန်းဖြေဖို့။ အဲ မိုးကိုတော့ ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီ ရာသီမှာတော့ မိုးက စဲတယ် မရှိဘူး’

ထိုအကြံပေးချက်ကို မက္ကဖိုင် မကြိုက်လှ။
စည်းကမ်းကြီးလွန်းသည်ဟုထင်မိသည်။ သူတို့ သည် ညနေ လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း ပေါင်မုန့်အသားညှပ်ဖြင့် မျှောချရသည်။ ဒီတစ်မျိုးပဲ စီစဉ်တတ် သလား မသိရ။

ထိုအခိုက်တွင် အောက်ထပ်မှ ဓာတ်စက်သံ ဆူညံလာသည်။
ဒေဗီဆန်ကား မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မပြော။
ယောက်ျားသံများ ကြားရပြန်သည်။ မစွသွမ်မဆန်၏ ဧည့် သည်များသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဝိုင်း၍ ဆိုနေကြသည်။ ဆက်တိုက်ပင် သူ့အသံပါ ပျံ့လွင်လာသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စူးစူးရှရှ အသံ။ ထို့နောက် ရယ်မောသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ ဖန်ခွက်ချင်း ထိသံ၊ ကုလားထိုင် ရွှေ့သံများ ဆူညံလာသည်။ ဒေဗီဆန်တို့ လေးယောက်မှာ ထိုအသံများ ဆူညံနေ သည့် အကြားတွင် တစ်ယောက်စကားကို တစ်ယောက်ကြားအောင် မနည်းပင် ပြောနေရသည်။ ဧည့် သည်များ နောက်ထပ်ရောက်လာဟန်တူသည်။ မစွသွမ်မဆန်သည် ပါတီတစ်ခု ကျင်းပနေပြန်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

ဒေဗီဆန်နှင့် မက္ကဖိုင်တို့မှာ ဆေးအကြောင်း ပြောနေကြသည်။ သူတို့စကားကို ကြားဝင်၍ မစွက် မက္ကဖိုင်က ...

‘ဒီလူတွေကို သူ ဘယ်လိုစုလာသလဲ မသိဘူး၊ အံ့ရောရှင်’ဟု ပြောလိုက်သည်။

မစ္စက်မက္ကဖိုင်သည်အောက်ထပ်သို့စိတ်ရောက်နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သူ့စကားကြားလျှင် ဒေဗီဆန်၏ မျက်နှာသည် တစ်ချက်တွန့်သွားသည်။ သူ့စိတ်သည်လည်း အောက်ထပ်သို့ ရောက်နေ သည်မှာ သေချာသည်။ ဖလင်းဒါးဒေသတွင် ကြုံခဲ့ရသည့် ဆေးဝါးကုသပုံကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေစဉ် စိတ်မပါတော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ ထကာ အော်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ အဲလဖရက်’ မစ္စက်ဒေဗီဆန်၏ အသံဖြစ်သည်။

‘မကြုံဖူးပါဘူးကွာ၊ ဒီမိန်းမ အီဝေလီက လာတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်ရမှာပဲ’

‘မဟုတ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဟိုနီလူလူက သင်္ဘောပေါ် တက်လာတာကွ၊ သေချာတယ်၊ ဒီမှာ သူ့လုပ်ငန်းကို စ နေပြီ’

ဒေဗီဆန်၏ အသံသည် ဒေါသသံ ပါလာသည်။

‘အီဝေလီဆိုတာ ဘာလဲ’ မစ္စက် မက္ကဖိုင် နားမလည်။

ဒေဗီဆန်၏ မျက်လုံးများသည် မစ္စက်မက္ကဖိုင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့အသံကား တုန် ယင်နေပြီ။

‘ဟိုနီလူလူရဲ့ မကောင်းတဲ့ ရုပ်ကွက်ပေါ့၊ မီးနီဒေသပေါ့။

တို့ယဉ်ကျေးမှုမှာ အမည်းကွက်တစ် ကွက်ပဲ’

အီဗေလီသည် ဟိုနီလူလူမြို့တော်၏ အစွန်၌ တည်ရှိသော ရုပ်ကွက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သင်္ဘော ဆိပ်မှ တက်၍ လမ်းမကြီးကို ရှောင်ကာ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း သွားလျှင် ခနော်ခနဲ့ တံတားတစ် ခုကိုဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် လူသူမရှိသည့် လမ်းတစ်ခုသို့ရောက်မည်။ သည်က

ကျော်လျှင် မီးရောင်များ တလက်လက်နှင့် စည်ကားနေသည့်
ရပ်ကွက်လေးကိုမြင်ရမည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မီးရောင်များ
ထိန်ညှီးနေသည့် ကပ္ပရံလေးများ အစီအရီ ရှိသည်။ စန္ဒရားသံ ဆူညံနေသည်။
ဆံပင်ညှပ် ဆိုင်၊ ဆေးလိပ်ဆိုင်တို့လည်း ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
မြူးကြွနေသည် ထင်ရသည်။ သည်ကမှ ဘယ်ဘက် ညာဘက် ကြိုက်ရာ
လမ်းကျဉ်းလေးများကို ဝင်နိုင်သည်။ တွေ့ပါပြီ မီးနီရပ်ကွက်။ အချစ် ကို
လိုချင်သလား။ ရှာစရာ မလို၊ သည်နေရာတွင် လူမျိုးစုံ တွေ့ရမည်။ အမေရိကန်များ၊
ရေတပ်သား များ၊ ကြည်းတပ်သားများ၊ လူဖြူလူမည်း မျိုးစုံ။ တရုတ်၊ ဂျပန်၊
ဟာဝေယံ၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ စုံပါ။ မီးနီမယ်တို့ သည် လမ်းသလားနေကြသည့် အစ်ကို
ကာလသားတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ စာဖတ်နေသည်။ ဇာထိုး နေသည်။ ဝယ်သူ
ရောင်းသူတို့ စကားမဆိုကြ။ စကားမပြောရဟု အချုပ်အချယ်ခံနေကြရသလိုပင်။
အလိုရမ္မက်သည်ပင် ချုပ်တည်းထားရသဖြင့် ဆွေးမြည့်နေသယောင်ယောင်။

‘အဲဒီ ရပ်ကွက်ဟာ ပစိဖိတ်ဒေသရဲ့ အမည်းကွက်ကြီးတစ်ကွက်ပဲ၊
သာသနာပြုတွေက ဒီ ရပ်ကွက်ကို ဖျက်ပစ်ဖို့ အော်ကြ ဟစ်ကြ၊ ဆူကြ
ပူကြတာကြာပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ဟိုနီလူလူ သတင်း စာတွေကပါ
ရေးသားလာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်က မွေနှောက်ဖို့ ငြင်းတယ်၊ သူတို့
အကြောင်းပြချက် ကို ကြည့်ပါဦး၊ မကောင်းမှုဆိုတာ ကင်းနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊
အကောင်းဆုံးကတော့ သူတို့ကို ရပ်ကွက်ကလေး တစ်ခုအဖြစ် စုစည်းထားပြီး
ထိန်းချုပ်ကွပ်ကဲဖို့ လိုတာတဲ့ပဲ။ အမှန်က ပုလိပ်ကို ဆို့ ထားကြတယ်၊ ပုလိပ်ကို
ကပ္ပရံက ပိုက်ဆံပေးတယ်။ လူမိုက်တွေ၊ မိန်းမထိန်းတွေက ပိုက်ဆံပေးတယ်၊
မိန်းမပျက်တွေ ကိုယ်တိုင်က ဆို့ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့
မနေနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေး ကြရတယ်’

မက္ကဖိုင်က ‘ဟုတ်တယ်၊ သဘောပေါ်မှာတုန်းက ဟိုနီလူလူ သတင်းစာ
တစ်စောင်မှာ ဖတ် လိုက်ရတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ သဘောဆိုင်ရာတို့ နေ့မှာပဲ အိပ်မက် မရှိတော့ဘူး၊
တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို တရားရုံး မှာတင်ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊
ဒီမိန်းမကို ဘယ်လို မိန်းမစားဆိုတာ ချက်ချင်းသိဖို့ ကောင်းတယ်’

‘ရှင်ပြောလို့ ကျွန်မလည်း ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုနီလူလူက ထွက်ခါနီး
လေးမှာပဲ ကပ်ပြီး သဘော ပေါ် ရောက်လာတာရှင်၊ ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိတယ်’
မစ္စက မစ္စဖိုင်က ဆိုသည်။

‘ဒါနဲ့များ ဒီကို ဘာလို့ သူလာရဲတာ လဲ၊ သူ့ကို အလာမခံနိုင်ဘူး’
ဒေဗီဆန်သည် စက်ဆုပ် ရွံရှာလာသည်။ ဒေါသသံ ပါလာသည်။

ဒေဗီဆန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် တံခါးဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ၊ သူ့ကို တားရမှာပေါ့၊ အခု ကျွန်တော်နေတဲ့
အိမ်ကို မကောင်းတဲ့အိမ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး’

မိန်းမသားများ နားဝင်သက်သာစေမည့် စကားလုံးကို သူ ရွေးနေသည်။
သူ့မျက်လုံးသည် အရောင်လက်နေသည်။ စိတ်ထိခိုက်လာပြီဖြစ်ရာ သူ့မျက်နှာမှာ
ခါတိုင်းထက်ပို၍ ညှိုးငယ်သလို ဖြူဖပ် ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။

‘အောက်ထပ်မှာ ယောက်ျားသံက သုံးလေးယောက်ဗျ၊ ခင်ဗျား ဒီအတိုင်း
တဖန်ထိုး ဝင်သွား လို့ ဖြစ်မတဲ့လား’ မစ္စဖိုင်က သတိပေးသည်။

ဒေဗီဆန်သည် သူ့ကို အမှုမထားတော့။ တံခါးကို ဆောင့်တွန်းကာ
ဆင်းသွားသည်။

‘ရှင် ဒေဗီဆန်အကြောင်း မသိဘူးနော်၊ သူ့တာဝန်ဝတ္တရားကို
ဆောင်ရွက်ရတော့မယ်ဆိုရင် ဘေးအန္တရာယ်သော ဘာသော ရှောင်တော့တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ သူ့ကို တားလို့ မရတော့ဘူး’ မစ္စကဒေဗီဆန်က

ဝင်ပြောသည်။

သူလည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးယက်ကာ အောက်ထပ်၌ ဘာများ ဖြစ်လေမည်လဲဟု နားစွင့်နေသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးရောင်သမ်းလာသည်။ လှေကား ပေါ်တဒေါက်ဒေါက် နင်း၍ ဆင်းသွားသည့် အသံ၊ တံခါးဖွင့်သံတို့ကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ သီချင်းသံကား ရပ်သွားသည်။ သို့သော် ဓာတ်စက်သံကိုကား ဆက်၍ ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် ဒေဗီဆန်၏ အသံ။ တစ်ဖန် လေးလေးလံလံ တစ်စုံတစ်ခု ဝုန်းခနဲကျသံ။ ဓာတ်စက်သံ ရပ်သွားပြီ။ ဧကန္တ ဓာတ်စက်ကို ဒေဗီဆန် တွန်းချလိုက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။ တစ်ဖန် ဒေဗီဆန်၏ အသံ။ စကားလုံးများ ကိုကား မကွဲပြား။ ထို့နောက် မစ္စသွမ်မဆန်၏ စူးရှလှသည့် အော်ဟစ်သံ။ သူနှင့်အတူ သူ့ဧည့်သည် များ၏ သံကုန်ဟစ်သံ၊ ဆဲဆိုသံတို့ ဆူညံသွားသည်။ မစ္စကဒေဗီဆန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားသည်။ မက္ကဖိုင်သည် မစ္စကဒေဗီဆန်ကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွဲကာ သူ့မိန်းမဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ အောက်ထပ်သို့ လိုက်မသွားချင်။ သို့သော် သူတို့ကများ လိုက်သွားစေချင်သလား။ ထိုစဉ်တွင် အောက်ထပ်မှ ထွေးလုံးရစ်ပတ် သတ်ပုတ်သည့် အသံများ ကြားရသည်။ ဒေဗီဆန်ကို အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ကြဟန် တူသည်။ ဝုန်းခနဲ တံခါးပိတ်သံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားရသည်။ ခဏ မျှ ငြိမ်သွားပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရသည်။ ဟုတ်သည်။ ဒေဗီဆန် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားသည်။

‘ကျွန်မ လိုက်သွားဦးမယ်’ သူ့မိန်းမ၏ ခွင့်တောင်းသံ။

‘ကျွန်မတို့ အကူအညီလိုရင် ခေါ်လိုက်နော်’ မစ္စကမက္ကဖိုင်က ပြောသည်။

‘အနာတရတော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူးနဲ့ တူတာပဲ’

‘ကွာ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဘာလို့ဝင်ချင်ရသလဲ မသိဘူး’ မက္ကဖိုင် ညည်းတွားလိုက်သည်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် နှစ်မိနစ်မျှ

စကားမပြောဘဲထိုင်နေကြသည်။ သို့သော်အောက် ထပ်မှ ဓာတ်စက်သံ၊

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဆူညံလာသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ အော်သံ
ဟစ်သံ၊ ညစ်တီးညစ်ပတ် သီချင်းသံများလည်း ကြားလာရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မစ္စက်ဒေဗီဆန်သည် နွမ်းနယ်နေသည်။

မျက်နှာလည်းညှိုးနေသည်။ ခေါင်းကိုက်လို့ပါဟု ဆိုသည်။ မျက်နှာမှာ
အတော်လေးပင် အိုစာသွားသည်။ သူ့ယောက်ျားလည်း တစ်ညလုံးတစ်မှေးမျှ မအိပ်။
အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မနက် ငါးနာရီတွင် အိပ်ရာထဲမှ ထကာ
ထွက်သွားသည်ဟု ပြောပြသည်။ မနေ့ကမူ မစ္စသွမ်မဆန်၏ အခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသည့်အခါ သူ့ယောက်ျားမျက်နှာကို ဘီယာနှင့် ပက်လွှတ်လိုက်ကြသည်ဟု
ပြောပြသည်။ အောက်ထပ်က မိန်းမ အကြောင်း ပြောသည့်အခါ မစ္စက်ဒေဗီဆန်၏
မျက်လုံးတစ်စုံသည် ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်ကို သတိ ထားမိသည်။

‘မစ္စတာဒေဗီဆန်ကို စော်ကားလိုက်တာ တစ်နေ့ သူ နောင်တရမယ်။’

မစ္စတာဒေဗီဆန်မှာ သည်းခံနိုင်တဲ့ နှလုံးသားရှိတယ်၊ ဒုက္ခရောက်တဲ့သူကို သူက
နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုစရိုက် မှုကိုတော့ သူ ချမ်းသာ မပေးတတ်ဘူး။
သူ့ဘက်က မှန်တယ်ထင်လာပြီ ဆိုရင်တော့ သူ့ဒေါသဟာ သိပ်ကြောက်စရာ
ကောင်းတယ်’

‘ဘာလို့လဲ၊ သူ ဘာလုပ်မလဲ’

‘သူ ဘာလုပ်မလဲ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ ကျွန်မ

ကတ်သီးကတ်ဖဲ့မလုပ်ရဲတာ အမှန်ပဲ’

ထိုစကားကြောင့် မစ္စက်မက္ကဖိုင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုစကား

အသွားအလာတွင် စောင့် ကြည့်နေပါ၊ အကြောင်းသိလိမ့်မပေါ့ ဟူသော

အောင်နိုင်သံပါသည်။ ထိုနေ့မနက်ခင်းတွင် သူတို့မိန်းမ သားနှစ်ယောက်အပြင်သို့

ထွက်ရန် လှေကားမှ ဆင်းလာကြသည်။ မစ္စသွမ်မဆန်၏ အခန်းတံခါးပွင့် နေသည်။ မစ္စသွမ်မဆန်၏ ခါးမှ အဝတ်သည် ညစ်ထည်းထည်း ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ကြော်ချက် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘မင်္ဂလာနံနက်ပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ခုမနက်မစ္စတာဒေဗီဆန်အတော်လေး အခြေအနေ ကောင်းသွား ပြီမဟုတ်လား’ မစ္စသွမ်မဆန်၏ အသံ။

‘ဘာ၊ ညည်းက ငါ့ကိုများ စကားပြောရဲသေးတယ်၊ ညည်း ညည်း ငါ့ကိုများထပ်ပြီး စော်ကားရင် တော့လား’

မစ္စကဒေဗီဆန်က ပြန်၍ အော်သည်။

‘အိုး၊ ဒေဗီဆန်ကို ကျွန်မဆီလာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘သူနဲ့ဖက်ပြီး ပြောမနေနဲ့’ မစ္စကမက္ကဖိုင်က တိုးတိုးသတိပေးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား အမြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘မိန်းမကိုက၊ ဒီကောင်မ တော်တော့ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့ ကောင်မ’

သူ့အသံသည် ဒေါသကြောင့် တုန်နေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ အသံပင်မထွက်တော့ဘဲ ဒေါသ ထဲတွင် နစ်မြောသွားသည်။

အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည့်အခါ ကမ်းစပ်၌ လျှောက်နေသော မစ္စသွမ်မဆန်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အလှအပ အမွမ်းအမံအားလုံး သူ့ကိုယ်၌ ခြယ်မှုန်းထားသည်။ ဦးထုပ်ဖြူကြီးထိပ်တွင် ပန်းများ ပန်ထား သေးသည်။ သူတို့ကို မြင်သည့်အခါ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သေးသည်။ သူတို့မျက်နှာထား တင်းမာနေသည်ကို ဂရုပြုမိသည့် အနီးအပါးရှိ အမေရိကန် ရေတပ်သားများသည် ပြုံးကြသည်။ အိမ် သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ မိုးလွတ်ရုံသာ ရှိသည်။

‘ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်နဲ့ မတန်လိုက်တာ’ မစ္စကဒေဗီဆန် မလိုတမာ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ ထမင်းစားခါနီး လောက်မှ ဒေဗီဆန် ရောက်လာသည်။

အဝတ်များစိုရွဲနေသည်ကို မလဲ။ စားပွဲတွင် ဝင်၍ ထိုင်သော်လည်း စကားမပြော။
အစာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစား။ ပြင်ဘက်တွင် ရွာ နေသော မိုးကိုသာ
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆေဒီနှင့် တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း သူ့မိန်းမက ပြောသည်ကို ပင်
ဘာမျှ ပြန်၍ မပြော။ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်နေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ့မိန်းမ
ပြောသည့် စကားကို သူကြားသည်မှာကား သေချာသည်။

‘ဒီမိန်းမကို ဒီအိမ်က နှင်ထုတ်ခိုင်းဖို့ ဟွန်းကို ပြောပေါ့၊ ကျွန်မတို့ကို
ဆက်ပြီး စော်ကား နေဦးမယ်’

‘ဒီမှာတော့ သူ့အဖို့ တခြား သွားနေစရာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးဗျ’ မက္ကဖိုင်က
ဝင်၍ ထောက်လိုက် သည်။

‘ကျွန်းသားတွေနဲ့ နေနိုင်တာပေါ့’

‘ဒီလိုရာသီမျိုးနဲ့ ကျွန်းသားတွေရဲ့ တဲငယ်လေးတွေမှာ
ဘယ်လိုခြုံမလဲဗျာ’

‘သူတို့လို တဲတစ်မျိုးမှာ ကျွန်တော် တစ်နှစ်လောက်နေခဲ့ဖူးပါတယ်’
သည်အခါတွင်မှ ဒေဗီဆန် စကားစ၍ ပြောသည်။ ထိုစဉ်တွင် ဟွန်းထံမှ
ငှက်ပျောကြော်ပို့ခိုင်းလိုက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။
ဒေဗီဆန်က သူ့အား -

‘မစ္စသွမ်မဆန်နဲ့ဘယ်အချိန်တွေ့နိုင်မလဲလို့ မေးလိုက်စမ်းပါ’ ဟု
ခိုင်းလိုက်သည်။ မိန်းကလေး သည် ခေါင်းညိတ်ကာ ခပ်မြန်မြန်ထွက်သွားသည်။

‘ဘာလို့ တွေ့ချင်တာလဲ အဲလဖရက်’ သူ့မိန်းမက မေးသည်။

‘သူနဲ့ တွေ့ဖို့ဟာ ငါ့မှာ ဝတ္တရားရှိတယ်၊ သူ့ကို အချိန်ပေးချင်သေးတယ်၊
ပြီးမှ ငါလုပ်စရာ ရှိတာကို လုပ်မယ်’

‘သူ့အကြောင်း ရှင် မသိဘူးနော်၊ ရှင့်ကို ထပ်ပြီး စော်ကားနေဦးမယ်’

‘အိုကွယ် စော်ကားပါစေ၊ ငါ့မျက်ခွက်ကို တံတွေးနဲ့ ထွေးဦးမလား၊ သူ့မှာ မကောင်းတဲ့ ဝိညာဉ် ဆိုးတစ်ခု ကပ်နေတာကွယ့်၊ သူ့ကို ငါ ကယ်တင်ရမယ်’

မစ္စက်ဒေဗီဆန်၏ နားထဲ၌ ကား မိန်းမပျက်၏ မထီမဲ့မြင် ရယ်သံကိုသာ ကြားယောင်နေမိ သည်။

‘ဒီမိန်းမက ပြုပြင်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးရှင့်’

‘ဘုရားသခင် ကရုဏာတော် ရှိပါသေးတယ်ကွယ်’ ဒေဗီဆန်၏ မျက်လုံးများသည် အရည်လဲ့ လာသည်။ သူ့အသံသည်လည်း သာယာညင်းပျောင်းဖြစ်လာသည်။ ‘ဘုရားသခင်ရဲ့ ကရုဏာတော် ဟာ လူမရွေးပါဘူး၊ ဒုစရိုက်ပြုတဲ့ သူရဲ့ ဒုစရိုက်တွေဟာ ငရဲရဲ့ဟိုဘက် လွန်နေပေစေ၊ တို့ဘုရားသခင် ရဲ့ မေတ္တာတရားကတော့ သူတို့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်’

စောစောက တက်လာသည့် မိန်းကလေးသည် ဆေဒီသွမ်မဆန်ထံမှ ပြန်ကြားချက်ကို လာ၍ သတင်းပို့သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့၊ ခင်ကြီး ဒေဗီဆန်ဟာ သူ့ဆီကို အလုပ်အချိန်မှအပ အချိန်မရွေး လာနိုင်ပါတယ်တဲ့’

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။ မက္ကဖိုင်မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သမ်းလာသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မပြုံးမိအောင် မျက်နှာထားပြင်လိုက်သည်။ ဆေဒီ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပုံမှာ ပြုံးစရာပင် ကောင်းသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော် သူ့သဘောထားကို သူ့ မိန်းမကြိုက်မည်မဟုတ်။

သူတို့သည် ထမင်းကို ဆက်၍ စားနေကြရသော်လည်း ပါးစပ်ကမူတစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မပြော ကြတော့။ ပြီးလျှင် မိန်းမသားနှစ်ယောက်

လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်ရန် ထ သွားသည်။ မစ္စက်မက္က ဖိုင်ကား ထိုးလက်စ သိုးမွေးလည်ပတ်ကို ဆက်၍ ထိုးနေသည်။ မက္ကဖိုင်သည် ဆေးတံကို မီးညှိလိုက် သည်။ ဒေဗီဆန်သည် စားပွဲ၌ တည်တည်ကြီး ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးက စားပွဲကို စိုက်ကြည့်နေ သော်လည်း စိတ်ကား ဘယ်ရောက်နေသည်မသိ။ နောက်ဆုံးတွင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အခန်း ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာလျှင် အောက်ထပ်မှ တံခါးခေါက်သံ။ ‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဟူသော ဆေဒီ၏ အသံတို့ကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

ဒေဗီဆန်သည် ဆေဒီအခန်းသို့ ရောက်နေသည်မှာ တစ်နာရီခန့် ရှိသွားပြီ။ မက္ကဖိုင်ကား မစ နိုင်အောင်အပြီးတကြီးရွာချနေသော မိုးကိုသာကြည့်နေသည်။ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းအောင် ရွာသည့် မိုး။ အင်္ဂလန်မှာလို တစ်မိမိမဲ့ မရွာ။ အသနား အညှာတာကင်းသည့်မိုး ဖြစ်နေပါကလား။ ချောင်းပေါက် အောင်ပင် တဝေါဝေါ သွန်ချသည့်မိုး ဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာ လန့်စရာ။ ကမ္ဘာဦးတွင် ရွာသည့် ကမ္ဘာ ဖျက်မိုး ဆိုသည်မှာ သည်လိုမိုးမျိုးပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု သူထင်လာသည်။ ကောင်းကင်ဘုံမှ မြေပြင် တစ်ပြင်လုံး ရေလွှမ်းအောင် သွန်ချလိုက်သည့် မိုးနှင့်တူနေသည်ဟုလည်း ထင်လာသည်။ သွပ်မိုးပေါ်တွင် ရွာချသည့် တဖြောင်းဖြောင်း မြည်သံသည် နားခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ကြာသော် မိုးသံကြောင့် ရူးချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ စဲတော့မည့်ပုံ မပေါ်လျှင် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ သံကုန်ဟစ်၍ အော်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ သည်မိုးကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေချည့်နဲ့ လာသည်။ သူ့ကို မိုးက စိုးမိုးထားသည်။ မိုးမင်းကသူတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ ဒေဗီဆန်သည် ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာ သဖြင့် မက္ကဖိုင် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူနည်းတူ မိန်းမသား နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ပြိုင် တူ ခေါင်းထောင်လာကြသည်။

‘ကျုပ် သူ့ကို ရှိသမျှ အခွင့်အလမ်း ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ နောင်တရဖို့လည်း တိုက်တွန်းခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီမိန်းမ ဟာ မိန်းမဆိုးပဲ’ သူ့မျက်နှာထားမှာ တင်းမာနေသည်။

‘အခုတော့ ငွေချေးစားတဲ့လူတွေကို ယေရှုသခင်က ကျာပွတ်နဲ့ ဆုံးမလွှတ်သလို ဆုံးမဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

ဒေဗီဆန်သည် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။
မျက်နှာထားကား တင်းမာနေသည်။ မျက်မှောင်ကုပ်ထားသဖြင့်
မျက်ခုံးထူထူကြီးသည် ပို၍ ထင်းလာသည်။

‘ကျုပ်လက်က လွတ်အောင် ပြေးနိုင် ပြေးပေတော့’

ထိုသို့ပြောကာ ချက်ချင်းပင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။

‘နေပါဦး၊ သူ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

မစ္စက်မက္ကဖိုင်က အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ တာဝန်တွေကို
ထမ်းဆောင်နေတဲ့အခါမှာ သူ့ကို ကျွန်မ ဘာမှ မေးမနေတော့ဘူး’

ညပ်မျက်မှန်ကို ပင့်တင်ရင်း မစ္စက်ဒေဗီဆန်က ဖြေလိုက်သည်။
ထို့နောက် သက်ပြင်းချသည်။

‘ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ’

မက္ကဖိုင်သည် ဟွန်းမှတစ်ဆင့် ဒေဗီဆန် ဘာလုပ်သည်ကိုသိပြီး
ဖြစ်သည်။ ဟွန်းက သူ့ကို အပေါက်ဝ၌ ဤသို့ပြောသည်။

‘ခင်ကြီး ဒေဗီဆန်က ဒီမိန်းမကို အိမ်ခန်းငှားရမလားလို့ ကျွန်တော့်ကို
ဆိုတယ်။ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ ခင်ဗျာ၊ အခန်းငှားရင်
ပိုက်ဆံပေးနိုင် မပေးနိုင်သိဖို့ပဲ။ အခု ဒီမိန်းမက တစ်ပတ်အတွက် အခန်းခ
ပေးထားတယ်’

